

இனிய நினைவுகளை மட்டும்
விட்டுச் சென்றவன்...

தியாகராஜா கேசவன்

(1967 - 2024)

ஓன்ய நீனைவுகளை மட்டும்
வ்ட்டுச் சென்றவன்....

தியாகராஜா கேசவன்

21.10.1967 - 05.07.2024

‘‘நன்றி மறப்பது நன்றன்று’’

வழமையான நினைவு மலர்கள் கால்களில் மிதிபடும், குப்பைக்குள் வீசப்படும், பழைய பேப்பர்களுடன் கழிக்கப்படும், வழங்கப்படும் இடத்திலேயே கைவிட்டுச் செல்லப்படும் என்ற பலரது ஏக்கங்கள் நம்மை துளைத்தன.

இருந்தும், கேசவனின் உற்ற நண்பர்களின் அழுத்தங்களாலும், எனது விருப்பினாலும் கடந்த வாரமே ஆரம்பிக்கப்பட்டது. கேசவனுக்கான இந்த நினைவுக் குறிப்பு அச்சிடும் பணி, ஒரு சில நாட்களில் எதிர்பார்ப்புகளையும் மீறி கேசவனை நம் கண்முன்னே நிறுத்தும் நீங்காத நினைவுகளாய் மலரும் என எண்ணியதில்லை.

மிக மிகக் குறுகிய கால இடைவெளியில் கேசவனுடனான அனுபவங்களை எழுத்துருவாக்கிய அனைவருக்கும் நெஞ்சார்ந்த நன்றிகள்.

கேசவனுடனான நினைவுகளை அச்சுருவாக்கியதோடு அதற்கான முழுப்பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்ட நண்பர் குமரனுக்கும், அட்டையை அழகுற வடிவமைத்த சரிநிகர் நண்பர் ரஸ்மிக்கும் நம் அன்பு உரித்தாகட்டும்.

கேசவனுடனான ஒவ்வொருவருடைய அனுபவப் பகிர்வுகளும் நம் காலத்தின் கதைகளைச் சொல்கின்றன. அந்தக் கதைகளில் இளையோடும் மாண்புகள், மனிதர்களின் வாழ்தலுக்கும், மனித நேயத்திற்கும், மனிதர்களிடையேயான உறவுப் பேணல்களுக்கும் உதவுமாயின் அதுவே கேசவனின் வாழ்வுக்கான வெற்றியாக அமையும்.

குரு - நடராஜா குருபரன்

சென்றுவா நண்பா...

“நாம் இருக்கும்வரை என்றென்றும் எம் மனதில் நீ வாழ்வாய். வாழ்வின் விதி பெரிது. ஆம். அது வலிதும் கூட”

தியாகு போய்விட்டான்! என்ற செய்தியை அறிந்த கணத்தில் அதற்கு மேல் எதையும் பேசமுடியாத கனத்த நிலையை அது ஏற்படுத்தி மனதை அழுத்தியது. அதை இப்படித்தான் எனக்குச் சொல்ல முடிந்தது: “அவனது மறைவுச் செய்தியைக் கண்டதும் திக்கென்று உறைந்து போய்விட்டது நெஞ்சம். நம்ப முடியவில்லை; சுகயீனம் பற்றி அறிந்திருந்த போதும் அது இவ்வளவு தீவிரமானதாக இருப்பதாக அறிந்திருக்கவில்லை. ஆயினும், அவனுடன் நேரில் அவனுக்குப் பிடிக்காத அனுதாபத்தை வெளிப்படுத்திவிடக்கூடிய எனது குரலில் அவனுடன் பேச முடியவில்லை. அங்கு அடுத்தமாதம் போவதாய் இருப்பதால் நேரிலேயே சந்திப்போம் என்றிருந்தேன். அவனுடன் பேச வாய் நிறைந்த கதைகள் உண்டு. சொல்லாமல் நினைந்து நினைந்து உருகவைக்கும் கணங்கள் பல நினைவிலுண்டு. இவற்றுடன் மறக்க முடியாத அனுபவங்கள், ஆடல்கள், பாடல்கள், கூட்டங்கள், கொண்டாட்டங்கள், சின்னச் சின்னச் சண்டைகள் என்று சேர்ந்து கடந்தவற்றைக் கூட இருந்து பேசிக் களிக்கவென முயன்ற பொழுதுகள் கடந்த நான்காண்டு காலத்துள் கிடைக்கவேயில்லை. இப்போ பார்க்கவும் கிடைக்காத இடத்துக்கு என்னை அஞ்சலி சொல்லவைத்து விட்டுப் போய்விட்டான் அவன். பெருந்துயரம். சென்றுவா நண்பா. சரோஜினிக்கும் குழந்தைகளுக்கும் ஆறுதல் சொல்ல இக்கணத்தில் என்னிடம் எந்த வார்த்தைகளும் இல்லை. அவர்களின் கரங்களைப் பற்றிக் கொள்கிறேன்”

ஆயினும், அவன் இன்னமும் போய்விட்டான் என்ற உண்மையை மனம் நம்ப மறுக்கிறது. அவனைப் பற்றிப் பேச நினைக்கும் பல விடயங்கள் இப்போது பேசினும் பயனற்ற விடயங்களாகிவிட்டன. என் மனப்பதிவுகளாகவுள்ள ஒரு சில நினைவுகளையும் எண்ணங்களையும் மீட்டிப் பார்க்கிறேன்.

சற்றே ஏறக்குறைய ஒரு கால் நூற்றாண்டுக்கு முன்னராக எங்களுக்குள் நிகழ்ந்த சந்திப்பிலிருந்து இதைச் சொல்லலாம். அது சரிநிகர் பத்திரிகை தொடங்கப்பட்டு மூன்று ஆண்டுகளுக்குப் பின்னான காலம் என்று ஞாபகம். மாத இதழாக வந்துகொண்டிருந்த அது மாதமிரு இதழாக வெளிவரத் தொடங்கிய காலம் என்று நினைக்கிறேன். பத்திரிகைக்குரிய ஆக்கங்களை வெளியிடங்களில் தட்டச்சு செய்து, பின்னர் வடிவமைத்து அச்சேற்றிய காலத்திலிருந்து சற்று முன்னேறி அதற்கென கம்பியூட்டர் வாங்கித் தட்டச்சு செய்யத் தொடங்கிய காலம். அப்போது கம்பியூட்டரில் தட்டச்சு செய்தல் அதற்கான தமிழ் எழுத்துக்களை தேடி எடுத்து உள்ளீடு செய்தல், அவற்றைப் பொருத்தமான விதத்தில் இணைத்தல் இயக்குதல் போன்ற வேலைகளைச் செய்து தரக்கூடிய தொழில் நுட்பவியல் ஆற்றலுள்ள நண்பராக சரிநிகருடனான அவனது உறவு ஆரம்பமாகியது. சரிநிகர் ஆசிரியர் சிவகுமார், ஆசிரியர் குழுவைச் சேர்ந்த குருபரன் (குரு) ஆகியோரின் நண்பனாக அவன் எனக்கு அறிமுகமானான். கம்பீரமான தோற்றமும், கணீரென்ற குரலும், எந்தச் சவாலையும் அனாசயமாக எடுத்துக்கொள்ளும் அவனது நடத்தையும் என்னை மிகவும் ஈர்த்திருந்தன.

பத்திரிகை வெளியீடு சம்பந்தமான எந்த வேலையையும் 'செய்யலாம்' என்று துணிச்சலுடன் தனது பணிக்கு மேலதிகமாக வேறு பணிகளையும் கூடத் தேவைப்படும் போது செய்வதில் அவன் முன்னின்றான். அது, காலப்போக்கில் சரிநிகரின் தயாரிப்புத் துறை சார்ந்து, தட்டச்சு செய்வது முதல் பத்திரிகை விநியோகம் செய்வது என்பது வரையான அனைத்து வேலைகளுடனும் அவனது தொடர்பை நீடிக்க வைத்தது. அப்போதுதான் அவனுடனான எனது உறவும் நெருக்கம் பெறத் தொடங்கியது.

சரிநிகர் நண்பர்களுடன் அன்புடன் பழகுவனாவும் பத்திரிகை தொடர்பான வேலைகளில் கறார்த்தன்மை கொண்டவனாகவும் எம்முள் அறியப்பட்ட அவன், எம் ஒவ்வொருவரதும் அன்புக்குரிய நண்பனாக ஆகிவிட்டிருந்தது மட்டுமல்லாமல், என்னுடனும் எனது குடும்பத்துடனும் மிகவும் நெருங்கிய ஒரு குடும்ப நண்பராகவும் விரைவிலேயே ஆகிவிட்டிருந்தான். அந்த உறவு சரிநிகரில் இருந்து அவன் விலகி

ஒரு நூல் வெளியீட்டாளனாக செயற்படத் தொடங்கிய போதும் தொடர்ந்தது. 2000ஆம் ஆண்டு தொடக்கத்தில் நான் புதிதாகக் கட்டி குடிபுகுந்த வீட்டிற்கு நண்பர்களுடன் வந்து கலந்துகொண்டு அந்த நிகழ்வை ஒரு மிக மகிழ்ச்சிகரமான நிகழ்வாக மாற்றியதில் அவனது பங்கு மிகப்பெரியது. சரிநிகரில் தட்டச்சாளராகக் கடமையாற்றியவரும் குருவின் துணைவியாரது சகோதரியுமான சரோஜினியைக் காதலித்துத் திருமணம் செய்து தனிக்குடித்தனம் செய்யத் தொடங்கிய பின்னரும் கூட, எனது குடும்பம் புலம்பெயர்ந்து கனடா வரும்வரை அவனுடனான எமது உறவு மிகவும் நெருக்கமாகத் தொடர்ந்தது.

தமது வீட்டுக்கு வருபவர்களை வரவேற்று உபசரித்து விருந்தளித்தலை அவன் ஒரு பண்பாடாகவே வரித்து வைத்திருந்தான். பிரதி உபகாரம் பாராமல் காலமறிந்து நண்பர்களுக்கு உதவி செய்வதில் அவனுக்கு நிகரான ஒருவரை நான் இதுவரை கண்டதில்லை என்று சொல்லுமளவுக்கு அவனது காலமறிந்து செய்யும் உதவிகள் அமைந்திருக்கும். அப்படிப்பட்ட எத்தனையோ சந்தர்ப்பங்களில் ஒன்றை, நாம் எமது குடும்பத்தில் அடிக்கடி நினைவுகூரும் சம்பவத்தை இவ்விடத்தில் குறிப்பிடுவது அவசியம். ஏனென்றால், அவனுக்கு அதற்கான நன்றி சொல்வதற்கான சந்தர்ப்பத்தை எப்போதும் அவன் எமக்கு அனுமதித்ததில்லை. அத்தகைய ஒரு நன்றியை எதிர்பார்த்து உதவி செய்யும் இயல்பைக் கொண்டவனும் அல்ல அவன்.

காலம், நேரம், தேவை என்பவற்றை உணர்ந்து நண்பர்களுக்காக தன்னால் முடிந்த உதவிகளை அவன் எப்போதும் செய்வான். அது ஒருவகையில் அவனது பிறவிக் குணம் என்றே சொல்லலாம், ஆயினும், அவன் எத்தகைய பலனையோ பாராட்டையோ எதிர்பார்த்து அத்தகைய உதவிகளைச் செய்வதையோ, செய்ததையோ நான் ஒருபோதும் உணர்ந்ததில்லை. அது அவனது மனதின் அடியாழத்தில் உறைந்திருக்கும் இயல்பு. வள்ளுவன் கூறும் விருந்தோம்பலின் சிறப்புக்கு எனக்குத் தெரிந்த பிரத்தியட்ச உதாரணமாக இருந்த அவன், தன்னுள் வளர்த்துக் கொண்ட அரிய பண்பாடு அது என்றே சொல்லவேண்டும். அந்தப் பண்பாடு, பின்னான காலத்தில் அவன் சில பொருளாதார நெருக்கடிகளுக்கு உள்ளாகிய சந்தர்ப்பங்களிலும் கூட நானறிந்த வகையில் மாறியிருக்கவில்லை.

எமது குடும்பத்துடன் வாழ்ந்து வந்த, ஒளவையின் தாயாரான பத்மாசினி உருத்திரமூர்த்தி அவர்கள் காள்சர் நோயால் பாதிக்கப்பட்டு வைத்தியசாலையில் சிகிச்சைக்காக அனுமதிக்கப்பட்டிருந்த நாட்களில், ஒவ்வொரு நாளும் அவருக்குப்பிடித்த, அவர் அருந்தக்கூடிய உணவு வகைகளைத் தயாரித்துக் கொண்டுவந்து கொடுத்து, எங்களுடன் இருந்து ஆறுதலாகப் பேசிச் செல்வதை, நாம் அவனுக்குச் சிரமம் என்று கூறி மறுக்கின்ற சந்தர்ப்பங்களிலும் கூட- “இதென்ன பெரிய விசயமா” என்று கேட்டு அதைப் புறமொதுக்கிவிட்டு அங்கிருந்த காலம் வரை தொடர்ந்து செய்து வந்தான். உண்மையில் அந்தக் காலமறிந்த உதவி வைத்தியசாலையிலிருந்து நீண்ட தூரத்தில் வசித்த எங்களுக்கு பேருதவியாக இருந்தபோதும் அவன் அதை ஒரு உதவி என்று ஒருபோதும் அங்கீகரித்ததில்லை.

அவன் பொறுப்பெடுத்துச் செய்த எல்லா வேலைகளிலும் அவனது நேர்த்தி இருக்கும். பின்னாளில் அவன் வெளியிட்ட நூல்களைக் கண்டவர்கள், அன்றைய காலத்தில் வெளிவந்த நூல்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் அதை நிச்சயம் ஏற்றுக் கொள்வார்கள்.

அவனிடம் இருந்த ஒரேயொரு பலவீனம் என்று சொல்வதானால், தனது வருமானத்துக்கும் செலவுக்குமான ஒரு சமநிலையைப் பேணுவதில் கவனம் செலுத்துபவனாக அவன் பெரிதும் இருந்ததில்லை என்பதைக் குறிப்பிடலாம். இதனால் அவன் காலத்துக்குக் காலம் வெவ்வேறு தொழில் முயற்சிகளில் இறங்கினான். தொழில்களில் அவன் வெற்றியும் பெற்றாராயினும் அதனால் அவன் ஈட்டியது, நண்பர்கள் மத்தியிலான மதிப்புகளும் பாராட்டுகளுமேயன்றிப் பணத்தையல்ல. எனது அனுமானத்தில் பணம் அவனுக்கு எப்போதுமே ஒரு கவனத்துக்குரிய அல்லது அக்கறைக்குரிய ஒரு பொருளாக இருந்ததேயில்லை. இதைப் பலதடவை நான் சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறேன். ஆயினும் அவன் எப்போதும் அப்படியேதான் இருந்தான். பெரிய மனம், பெரிய கை, பெருந்தன்மையான நடத்தை என்பன அவனது பணநெருக்கடிகளுக்கு முன்னால் வளைந்து கொடுக்கவில்லை.

இன்னும் எவ்வளவோ அவனைப் பற்றிச் சொல்லலாம். ஆனால், இப்படிச் சொல்வதைக்கூட அவன் ‘என்னத்துக்கு இப்ப இதெல்லாம்’ என்று உதட்டைப் பிதுக்கி ஒருவகை எரிச்சலோடு மனதில்

எண்ணுவானோ என்ற எண்ணம் என்னுள் எழுகிறது. அவனை பற்றிக் கவ்விய இந்த நோய், எவருக்குமே வரக்கூடாது, இத்தனை வேகமாகப் பரவி அவனை அள்ளிச் சென்றுவிடும் என்று நாங்கள் யாரும் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. ஆயினும், என்ன செய்யமுடியும். அது நடந்து முடிந்தேயாகிவிட்டது என்பதை நம்பத்தான் வேண்டும்.

சென்றுவா நண்பா. நாம் இருக்கும் வரை என்றென்றும் எம் மனதில் நீ வாழ்வாய். “வாழ்வின் விதி பெரிது. ஆம். அது வலிதும் கூட.”

S.K விக்கினேஸ்வரன் (விக்கி)

கேசவனைப் பாடும் கவி

பெருந்தோளும்

பார்வைச் சுடரெழுப்பும் கண்களும்

விருந் தோம்பி வாழும் அரும் பண்பும்

வரும் போது

நேசச் சிரிப்போடு நிறைகின்ற நெஞ்சத்தின்

கேசவனைப் பாடுவதே கவி.

29.07.2024

சேரன்

“இது எனக்கும் அவனுக்குமிடையேயான இறுதி உரையாடல்”

“சிவத்தார் இந்த நினைவுகளை நீங்கள் கட்டாயம் எழுத வேணும். இப்ப எங்களாலை முடிஞ்சதெல்லாம் எல்லாத்தையும் எழுத்திலை கொண்டாறது தான் எழுதுங்கோ.”

இது எனக்கும் அவனுக்குமிடையேயான இறுதி உரையாடலின் போது அவன் கூறியது. சரோஜினியின் தாயார் இறந்ததைக் கேள்வியுற்று அவனுடன் போனில் பேசியிருந்தேன். ஏறத்தாழ இரண்டு மணி நேரங்களுக்கு மேலான உரையாடல் அது. நான் கைது செய்யப்பட்டுத் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்த போது சரோஜினியின் அம்மா எனது அம்மாவோடு ஒவ்வொரு முகாமாக தேடியலைந்ததில் தொடங்கி, நண்பன் குருவின் அம்மா, சபேசனின் அம்மா என எண்பதுகளின் ஆரம்பத்தில் போராட்டத்துக்குப் புறப்பட்ட இளைஞர்களின் அன்னையர்கள் குறித்த உரையாடலாக அது விரிந்திருந்தது.

இந்த நினைவுகளை எழுதச் சொன்னவனின் நினைவுகளை எழுதவேண்டியேற்படுமென்று ஒரு கணமேனும் நான் நினைத்ததில்லை.

அவன் இறந்து விட்டான் என்று நம்ப இன்னமும் மனம் மறுக்கின்றது. நோயுற்றிருக்கிறான் என அறிந்திருந்தேன். எனினும் அந்நிலையில் அவனோடு பேச மனம் ஒப்பவில்லை. ஒரு நோயாளியாக தன்மீது யாரும் பச்சாதாப்பப்படுவதை அவன் ஒரு போதும் விரும்ப மாட்டான் என்பதை அறிவேன். இவ்வளவுக்கும் 2018இல் நான் நாடு திரும்பிய போது சென்று சந்தித்த இரண்டே இரண்டு நண்பர்களில் அவன் ஒருவன். அதன் பின்னர் அவனைச் சந்திக்கவில்லை. இறுதியானது இந்தத் தொலைபேசி உரையாடல் மட்டுமே. அவனுடைய சிரித்த முகம் மட்டுமே இனிய நினைவுகளாக என் நெஞ்சில் என்றும் இருக்கட்டுமே!

தியாகு! தியாகராஜா கேசவனை அப்படித்தான் நாங்கள் அழைப்போம்.

90களின் இறுதியில் ஜோதிலிங்கம் மாஸ்ரர் சரிநிகரில் இணைந்ததன் பின்னர் ஒரு படையணியையே கொணர்ந்து சேர்த்திருந்தார். அதில் முதலாமவன் கேசவன். (பின்னர் சரவணன், பிரியா, செல்வராஜா என்று அந்தப் பட்டியல் நீண்டது.)

ஆணைப் பெண்ணாகவும் பெண்ணை ஆணாகவும் மாற்றுவதைத் தவிர மிகுதி அனைத்தையும் செய்யலாம் எனச் சொல்லி ஜே.ஆர் ஜெயவர்த்தனவால் கொண்டுவரப்பட்ட சர்வ அதிகாரமும் கொண்ட ஜனாதிபதி முறைமையை ஜனாதிபதியாகியிருந்த பிரேமதாச பிரயோகித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த காலகட்டம். தெற்கின் ஆறுகள் சிவப்பாக ஓடின. தெருக்களில் ரயர்கள் கொழுந்து விட்டெரிந்தன. அரசை விமர்சிப்பவர்கள் காணாமலாகினர். பத்திரிகைகள் கட்டும் அடக்கு முறைக்குள்ளாகின. பத்திரிகையாளர்கள் தாக்கப்பட்டனர். காணாமல் போயினர். பத்திரிகைக் காரியாலயங்கள் தாக்குதலுக்குள்ளாகின. அச்சகங்கள் தீவைப்புக்குள்ளாகின.

இந்தச் சூழலில் தான் தமிழ் மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை வலியுறுத்தி தமிழ் மக்கள் மீதான ஒடுக்குமுறையை எதிர்த்து சரிநிகரை ஆரம்பித்திருந்த எங்களோடு (சேரன், விக்கி, சிவா) ஜோதிலிங்கம் மாஸ்ரரை அடுத்து ஐந்தாவதாக இணைந்து கொண்டவன் தியாகு.

முதற்சந்திப்பே சரிநிகரோடு இணைந்து பணியாற்றப் பொருத்தமானவன் என்கிற அபிப்பிராயத்தைப் பதிய வைத்திருந்தான்.

அன்றே அதுவரையான சரிநிகர் விநியோகம் தொடர்பான தகவல்களையும், கொழும்புக்குள் சரிநிகர் விநியோகத்திற்கென என்னிடமிருந்த சைக்கிளையும் (அதுவரை நானே சரிநிகர் விநியோகப் பணிகளையும் மேற்கொண்டு வந்திருந்தேன்.) அவனிடம் கொடுத்திருந்தேன்.

விநியோக மேம்படுத்தலுக்காக மட்டக்களப்பு, அம்பாறை, திருகோணமலை, வவுனியா எனச்செல்லும் அவன், அதனோடு மட்டும் நிற்காமல் ஒரு ஊடகவியலாளருக்குரிய பண்பினளாக நிறையத் தகவல்களோடு வருவான். சரிநிகரை மேம்படுத்துவதில் அவனுடைய இந்தப் பணிக்குப் பெரும் பங்குண்டு.

நிர்வாகக்குழு, ஆசிரியர்குழு, விநியோகப் பிரிவு, அச்சிடல் பிரிவு என வேலைகளைப் பிரித்துக் கொண்டோமே தவிர எல்லோரும் எல்லா வேலைகளையும் செய்தோம். இதன் இணைப்புப் புள்ளியாக அவன் இருந்தான்.

ஒவ்வொரு பத்திரிகைக்கான திட்டமிடலிலும் அவன் பங்கு இருக்கும். தட்டச்சு செய்வது, வடிவமைப்பது, அச்சுக்கு அனுப்புவது, அச்சிடப்பட்ட பத்திரிகைகளை இரவிரவாக மடித்துப் பொதி செய்து விநியோகத்துக்கு அனுப்புவது என்று எல்லாவற்றிலும் அவனின் பங்கு இருக்கும். அவரவர் தேவையறிந்து அதற்கேற்பச் செயற்படுவதால் குறுகிய காலத்திலேயே எல்லோருக்கும் நெருக்கமானவனாக ஆகியிருந்தான்.

நிறைய வாசிப்பான். தனக்குச் சரியெனப்பட்டதை எந்தக் கணத்திலும் எவர் முன்னிலும் சொல்லும் துணிவும் இருந்தது. விவாதங்களில் சிறுபான்மையாக எது இருக்கிறதோ அதன் பக்கம் சேர்ந்து கொள்வான். அதற்காகக் கடுமையாக விவாதிப்பான். சில வேளைகளில் அது எல்லை மீறினதாகக்கூட இருக்கும். உள்ளூர அது அவனுக்கும் தெரிந்திருக்கும். விடாக்கண்டனாக இருப்பான். ஆளாளுக்கு அடித்துக் கொள்ளாத குறையாக விவாதம் நடக்கும்.

மறுநாள் 'சொறி சிவத்தார்' என்று கையைப் பற்றிக் கொள்வான். 'கடுப்பேற்றத் தான் அப்படிச் செய்தனான்' என்பான் ஒரு அசட்டுச் சிரிப்புடன். ஆனால், அத்தோடு அது முடிந்து விடுவதில்லை, பிறகும் தொடரும்.

பின்னதாக ரமேஸ் விநியோகப் பொறுப்பை எடுத்துக் கொண்ட போது அச்சிடலுக்கான பொறுப்பு தியாகுவுக்கானது. இது அவனுடைய தனி மற்றும் பொது வாழ்வு இரண்டிலும் மாற்றத்தைக் கொண்டு வந்தது. இங்கிருந்து தான் ரெக்னோ பிறிள்ன் உருவானது. சரோஜினி அவனுடன் இணைந்து கொண்டதும் இதன் போது தான்.

வடிவமைப்பு மற்றும் அச்சிடலுக்குப் பொறுப்பாக இருந்த காலத்தில் அலுவலகத்திலேயே தங்கி இருந்தான். காலையில் அலுவலகம் கூட்டிப் பெருக்கி மிகச் சுத்தமாக இருக்கும். சாம்பிராணி வாசனை வாசல்வரை வந்து வருவோரை அழைக்கும். தியாகுவின்

தட்டச்சுச் சத்தத்தையும் மீறி அங்கிருக்கும் கசெற் றெக்கோடரிலிருந்து “நெஞ்சுக்குள்ளே இன்னாரென்று சொன்னால் புரியுமா” என்று பாடல் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும். அநேகமாக சரோஜினி அலுவலகத்திற்கு வரும் நேரமாக இருக்கும். தியாகுவின் காதல் பெருக்கெடுத்த காலமது.

அந்தக் காதலைப் பிரிவதும் இழப்பதும் அத்துணை இலகுவன்று. சரோஜினியினதும் பிள்ளைகளதும் துயரை அவன் விட்டுச் சென்ற இனிய நினைவுகளால் மட்டுமே ஆற்ற முடியும் என்று நம்புகிறேன். நம் வார்த்தைகளை விட அவன் நினைவுகள் வலிமையானவை!

சிவகுமார்

‘‘தியாகமானாய் கேசவா’’

தியாகராஜா என்ற பெயரில் சரிநிகர் பத்திரிகை ஊடாக நண்பராகி, சகலனாக உறவாகிய கேசவன் இன்று நம்மோடு இல்லை.

மிகவும் எளிமையான தோற்றத்தையும், வாழ்வையும் தனதாக்கிக் கொண்ட கேசவன் பற்றிய ஞாபகங்களை அவருடன் பழகிய எவரும் வாழ்நாளில் மறந்திடமாட்டார்கள்.

மிகவும் நெருக்கடி நிறைந்த 90களின் ஆரம்பத்தில் கொழும்பில் தியாகு என்ற பெயரில் கேசவன் என் நண்பனாகினார்.

வடகிழக்கில் ஆயுதப் போராட்டம். தெற்கில் ஜே.வீ.பிக்கு எதிரான நடவடிக்கைகள் உச்சம் அடைந்திருந்த காலம் அது.

ஊடக சுதந்திரம், மனித உரிமைகள் யாவும் கடும் சவால்களுக்கு உட்படுத்தப்பட்டிருந்த சூழலில் நாம் நண்பர்களாக இணைந்தோம்.

நீதிக்கும் சமத்துவத்திற்குமான இயக்கம் (மேர்ஜ்) வெளியிட்ட மும்மொழிப் பத்திரிகைகளில், மாற்று பத்திரிகையான (Alternative Journal) சரிநிகரில் நான் இணைவதற்கு முன்பே கேசவன் இணைந்திருந்தார். அனைத்து ஜனநாயக மறுப்புகளுக்கும் எதிரான குரலாக, மாற்றுக் கருத்துக்களின் ஊடக வெளியாக வெளிவந்த, பல்துருவங்களை ஒன்றிணைத்த ஊடகம் அது.

ஆசிரியர் பீடத்தில் இருந்தவர்கள் உட்பட, அனைவரும் புனை பெயர்களில் எழுதிய இருள் சூழ்ந்த காலம் அது. அப்போது ‘தியாகராஜா’ என்ற தன் தந்தையின் பெயரை தன்பெயராகக் கொண்டு செயற்பட்ட கேசவன், கொழும்பு மாநகரத்தில் துவிச்சக்கரவண்டியில் சரிநிகரை விநியோகம் செய்தவர். தொடர்ந்து சரிநிகர் பத்திரிகையின் பிரதான கணினி தட்டச்சு வடிவமைப்பாளராகவும் களத்தில் இறங்கிய கேசவன் பல இரவுகளை சரிநிகருடன் கண்விழித்துக் கடந்தவர். நித்திரை இன்றிய இரவுகளின் சொந்தக்காரர்.

பத்திரிகை ஆக்கங்களை தட்டச்சு செய்து பக்க வடிவமைப்பாளர் களுடன் பத்திரிகையை முழுமையாக்குவதில் ஈடுபடும் அவர்,

இரட்டமலானையில் உள்ள ஹெலி சேனநாயக்காவின் நவகம அச்சகத்தில் அச்சேற்றி பின் பொதிசெய்து நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளுக்கும் அனுப்பும் வரையில் எம்முடன் தொடர்ச்சியாக இயங்கிக்கொண்டு இருப்பார்.

ஹெலி சேனநாயக்காவின் நவகம அச்சகத்தில் அவருடன் கழித்த சாமப் பொழுதுகளும், நித்திரை அயர்வுகளும் சுகமாய் கடக்க உதவும் அவரின் உரையாடல்களும், நகைச்சுவைகளும், இஞ்சிப் பிளேன்டியும், நொருக்குத் தீனிகளும் ஆனந்தமானவை.

அது மட்டுமன்றி 90களில் அசாதாரண சூழல் நிலவிய பிரதேசங்கள் சிலவற்றிற்குச் சென்று பல விடயங்களை நேரடி ரிப்போட்டாக வெளிக்கொணர்ந்தவர்.

பதவிகள், அந்தஸ்து, டாம்பீகம், புகழ் எதனையுமே விரும்பாத தியாகராசாவுடன் (சரிநிகர் காலப் பெயர்) அறிமுகம் ஏற்பட்டு நெருக்கம் ஏற்பட்ட பின்னர் அவர்பற்றி அறிந்துகொண்ட விடயங்கள் எனக்கு வியப்பாகவே இருந்தது.

இலங்கையின் அரசியல், பொருளாதார, சமூக கட்டமைப்பில் புதிய அத்தியாயத்தை தோற்றுவித்த 83 இனக்கலவரமே கேசவனின் வாழ்வின் திசையையும் மாற்றியது என்பதனை புரிந்துகொண்டேன். ஆரோக்கியமான ஏற்றத்தாழ்வற்ற சமூக மாற்றத்திற்காக ஏங்கியவர், அதற்காக உழைத்தவர்.

றோயல் கல்லூரியின் பழைய மாணவரான கேசவன் 3 மொழிகளையும் சரளமாகப் பேசும் ஆற்றல்கொண்டவர்.

90களில் கொழும்பில் நான் தனியார் கல்வி நிலையங்களில் கற்பித்துக்கொண்டிருந்தபோது, கேசவனும் கல்விப் பொதுத்தராதார சாதாரண வகுப்புக்கு உட்பட்ட மாணவர்களுக்கு (தனியார் வகுப்பு) கணிதபாடத்தை கற்பித்துக்கொண்டிருந்தவர்.

வாசிப்புத் தேடலில் தன் நேரத்தை அதிகம் செலவிடுபவர். அந்த ஈடுபாடு அச்சத்துறையிலும் அவரை ஆர்வம்கொள்ள வைத்ததுடன், ரெக்னோ பிறின்பர் ஊடாக பல படைப்பாளிகளின் நூல்களை அழகுற அச்சேற்றவும் காரணமானவர். உரையாடல் ஒன்றின் போது இலங்கையின் தமிழ் அச்சத்துறையில் குறிப்பாக நூல்களின் பதிப்பில்

கேசவன் ஒரு புலமைசார் அச்சகர் என எழுத்தாளர் மதுசூதனன் (மது) குறிப்பிட்டிருந்தார்.

கொள்கை - சித்தாந்தம் இடதுசாரித்துவம் எனப் புறப்பட்ட நான் உட்பட நம்மில் பலர், வாழ்வின் ஓட்டத்தில் எதிர்த்து ஓடமுடியாத இடங்களில் விட்டுக்கொடுத்தல்களையும், ஒத்திசைவுகளையும் மேற்கொள்ளும் நிலையில், தன்னை முதன்மைப்படுத்துவதனையோ, புகழைத்தேடி ஓடுவதனையோ, ஆடம்பரத்தை நாடுவதனையோ எக்காலத்திலும் விரும்பாத தியாகராஜா என்ற என் நண்பரான, சகலன் கேசவன் இறக்கும்வரை 'தன் வழி தனி வழி' என எளிமையான வாழ்வையே வாழ்ந்திருந்தார்.

கேசவன் தனக்காக தன் குடும்பத்திற்காக மட்டும் வாழ்ந்திருந்தால், தன்னில் அக்கறை கொண்டிருந்தால், அவர் மரணித்திருக்கமாட்டார் என்ற துயர் என்னுள் தொடர்கிறது.

ஆனாலும் கேசவன் புரிந்த உதவிகள், ஆற்றிய சேவைகள், நண்பர்கள் மீதும் உறவினர்கள் மீதும் அவர் செலுத்திய அன்பும், பாசமும் அனைவரது நெஞ்சங்களிலும் என்றென்றும் நிலைத்திருக்கும். எங்கள் தலைமுறை நண்பர்கள் உறவினர்களையும் கடந்து, அடுத்த தலைமுறை வரையும் கேசவனின் அன்பும் பரிவும் பரவிக்கிடக்கும்.

கேசவனின் இழப்பு எங்கள் தலைமுறையின் இழப்பு மட்டும் அல்ல. புலம்பெயர் நாடுகளில் பிறந்து வளர்ந்து கேசவனுடன் உறவாடியவர்களும் கேசவனை இழந்து தவிக்கிறார்கள். அவரது அன்புக்காக ஏங்குகிறார்கள்.

“யுத்தம் முடிந்த பின் யாழ்ப்பாணத்தைப் பார்க்க விரும்பினேன். அதனை அறிந்த மாத்தையா (கேசவன்) என்னை யாழ்ப்பாணத்திற்கு அழைத்துச் சென்று காண்பித்தார்” எனக் கூறுகிறார் அவரது ஆட்டோக்கார நண்பர் அஜித். இவர் போல் பல ஆட்டோக்கார சிங்கள நண்பர்கள் கேசவன் மாத்தையாவின் இழப்பை தாங்காமல் தவிக்கிறார்கள்.

அவரது வீட்டு ஒழுங்குகையில் உள்ள சிங்கள - முஸ்லீம் நண்பர்கள் கேசவனின் சிறப்பை பட்டியலிட்டு துயர் பகிக்கிறார்கள்.

புலம்பெயர் நாடுகளில் உள்ள, அவரது நண்பர்கள், உறவினர்கள் கேசவன் இல்லாத இலங்கையை நினைப்பதற்கு ஏக்கமாக இருக்கிறது எனப் புலம்புகிறார்கள். விமான நிலையத்தில் இறங்கியதில் இருந்து மீண்டும் தமது நாடுகளுக்கு விமானத்தில் பறக்கும் வரை அவர்களின் நலன்களை கேசவனே பார்த்துக்கொள்வார்.

“நம்மிடம் இருந்த சிறந்த ஆளுமை ஒன்றை, பல்லுப்பிடிங்கியது போன்று காலம் பிடிங்கிச் சென்றது” என மரணச் சடங்கில் கலந்துகொண்ட நவசமசமாஜக் கட்சியின் ஜனகன் கூறினார்.

கேசவனின் மும்மொழி ஆற்றல், அறிவுசார் புலமை, பன்முக ஆளுமை என்பன பற்றியெல்லாம் அவரது நண்பர் குமரன் நினைவு படுத்துகிறார்.

90களின் ஆரம்பத்தில் நண்பனாகி, 90களின் இறுதியில் சகலனான கேசவன் என் மீதும் என் குடும்பத்தின் மீதும் அளவிலா அன்பு கொண்டிருந்தவர்.

தியாகு என்ற நண்பனாக, கேசவன் என்ற சகலனாக அவரது இழப்பு மிகக் கொடியது.

என்பிள்ளைகள் மைத்தி, துவாவுக்கு பிடித்தமான சித்தப்பா - என் மனைவி பூரணிக்கு பிடித்தமான தியாகராஜா அண்ணை (மைத்துனன்).

“ஆத்மா சாந்தி அடையட்டும். தியாகமான கேசவனே, உங்கள் நினைவுகள் நம்மை தாலாட்டும்.”

குரு (நடாராஜா குருபரன்)

கேசவன்: அவன் வேறு ஒருவன், வெகுசில மனிதர்களில் அவன் ஒருவன்!

எதற்கும் கிறுங்க மாட்டான். எதைக் கேட்டாலும் 'மாட்டேன்' என்று சொல்லமாட்டான். எதுவென்றாலும் செய்துமுடித்து நிற்பான். கேசவனைச் சொல்கிறேன்.

'சரிநிகர்' பத்திரிகையில் நான் பணிபுரிந்த (1992 - 1996) காலம். ஏதோ ஒருநாள் பின்னேரம், பணிமனைக்குப் போனபோது முகத்தில் இளமையுடனும் முன்னெற்றியில் அடர்த்தி குறைந்த மயிருடனும் ஒருவன் நிற்கிறான். கேசவனைச் சொல்கிறேன்.

பின்னேரத் தேநீர் வருகிறது. வழமைபோன்ற தேநீர் அல்ல. தேநீர்க்கோப்பைக்குள் சிறுநூலால் கட்டப்பட்ட சிறு பொட்டலம். 'அப்படியே குடியங்கள்' என்கிறான். குடித்துமுடிய இறுதியாகத் தெரிகிறது, அது தேயிலைப் பொட்டலம். இதை வாசிக்கிற உங்களுக்கு, இது இப்போது ஆச்சரியமல்ல. எனக்கு அப்போது அது பேராச்சரியம். தேயிலைத்தூளைக் கொதிநீரில் விட்டு... அப்படித்தானே தேநீர் குடித்தவர் நாம். இது எனக்கு மிகப்புதுசு.

இதையேன் சொல்கிறேன் என்றால், இப்படிச் சின்னச்சின்னதாக நவீன வாழ்வின் பல அனுபவங்களை எனக்குத் தந்தவன் கேசவன்.

இன்னொன்றையும் சொல்லவேண்டும். பாண் துண்டுகளை, கருவாட்டுக் குழம்புடன், கத்தரிக்காய் பொரித்த குழம்புடன், சம்பலுடன், வாழைப்பழத்துடன், ஆகமிஞ்சினால் சீனியுடன் சிலவேளை மாஜரீனுடன் (ஒருபோதும் வெண்ணெய்யுடன் - Butter - அல்ல) தின்றிருப்போம். ஆனால் கேசவனுடன் பாண் தின்ற அனுபவம் வேறு.

இரத்தமலானையில் நான் குடியிருந்த வீட்டிற்கு அருகாமையில் தான் 'சரிநிகர்' பத்திரிகை அச்சடித்த அச்சகம் இருந்தது. ஒன்றுவிட்ட ஒரு வியாழன் காலையில் பத்திரிகை எடுப்பதற்காக அங்கு நான் போவேன். கேசவன் நிற்பான். அப்படியே பக்கத்து வெதுப்பகத்திற்கு (Bakery) அழைத்துச் செல்வான். அப்போதுதான் பாணை இப்படி பெயல்லாம் சாப்பிடலாமா என்று வியந்தேன்!

கேசவனின் வித்தியாசமான இரசனையையும் உபசரிப்பு ஆளுமையையும் கூறவே நான் விழைந்தேன். அட, அவன் அணிகிற ஆடைகூட விதவிதமான வர்ணங்களால் ஆனது.

இதற்குமப்பால், 'சரிநிகர்' பத்திரிகை வெளிவருவதில், வெளியீட்டு விநியோகத்தில் அவனது பங்கு அளப்பரியது என்பதை பல சமயங்களில் நான் உணர்ந்திருக்கிறேன். எப்போதும் 'சரிநிகர்' ருடன் அவன் இருப்பான். இருகிழமைக்கொரு பத்திரிகை என்றாலும் எல்லா நாட்களிலும் அவனது பணி அங்கு இருந்திருக்கிறது. அங்கு பணியில் இருந்த அனைவருக்கும் உதவுபவனாகவும் உபசரிப்பவனாகவும் அவன் மிளிர்ந்தான். அப்பணிமனையை மலர்ச்சியுடனும் மகிழ்வுடனும் வைத்திருக்கப் பாடுபட்டான். அங்கு நிகழும் சிறுசிறு விருந்துகள், கேளிக்கைகள், ஊர் உலாத்து... யாவற்றையும் அவனே பொறுப்பேற்று நடத்தினான்.

அவன் வேறு ஒருவன்; வெகுசில மனிதர்களில் அவன் ஒருவன்!

கேசவனை நினைத்தால் வேறு ஒன்றில் என் நெஞ்சு குளிரும். 06-7-1995 இல் என் அப்பா (கா.பொ.அருணாசலம்) மறைகிறார். செத்தவீடு, அந்தியேட்டி... என்று பல நிகழ்வுகளுக்கு அவனது உதவி எனக்கு இன்றியமையாததாக இருந்திருக்கிறது. அப்பாவின் இறப்புக்கு ஒரு நினைவுமலர், (கல்வெட்டு) 'நினைவுகொளல்' என்று அவனே அச்சிட்டுத் தருகிறான். கச்சிதமான சிறுநூல் அது. அவன் தன்(சுய) தொழிலுக்கான அழுத்தகம் தொடங்கியபோது, முதல் நூலாக இச்சிறுநூலே அமைந்திருக்கும் என நம்புகிறேன். அந்தியேட்டி நிகழ்ந்த நாளின் (13-8-95) மதியம், இந்நூற்கட்டுகளைக் கொண்டுவந்து தந்த பொழுதும், அவன் நெற்றியில் அரும்பி நின்ற வியர்வையும் என் மனக்கண்முன்னே இப்போதும் நிழலாடுகிறது...

அவனுக்கு இவ்வாறு நன்றி சொன்னேன்: 'இச்சிறு நூலை அழகுறப் பதிப்பித்த 'ரெக்னோ' அழுத்தகத்தாருக்கும் தியாக கேசவனுக்கும் எம் நன்றி' முதன்முதலாக நான்தான் அவனுக்குத் 'தியாக கேசவன்' எனப் பெயரிட்டேன்.

நான் இலண்டனிலிருந்து கொழும்பு வந்திருந்த நாள் ஒன்றில் (27-9-2003) எனது அம்மா (பரமேஸ்வரி) மறைகிறார். அதற்கும் ஒரு நினைவுமலர்: 'வீற்றிருந்தாள் அன்னை'. அச்சிறுநூலையும்

கேசவன் பதிப்பித்துத் தந்திருந்தான். மிக அழகுற அமைந்தது. அதற்கும் என் நன்றியுரை இவ்வாறு: 'மிகக்குறுகிய காலத்தில் இக்கல்வெட்டை அழகுறப் பதிப்பித்துத் தந்தோன், என் மிக இனிய நண்பன் கேசவன். அவனுக்கும் அவன் துணைவி சரோஜினிக்கும் என் மிக்க மகிழ்வைத் தெரிவிக்கின்றேன்'.

'மரணம் உண்மை. மரணம் இயற்கை. எனினும், இத்தனை விரைவாய் அது ஏன் உன்னிடத்தே வந்தது' என்று விம்முகிறேன்.

போகுமிடமெல்லாம் உன் மனிதம் மிளிரும். போய்வா, நண்பா.

இரவி அருணாசலம்

நீ....! நான்...! நாம்....!

1990களின் ஆரம்பத்தில் கொள்ளுப்பிட்டி அலோசாலையில் இயங்கிக் கொண்டிருந்த 'சரிநிகர்' பத்திரிகை அலுவலகத்தில் நானும் கேசவனும் சந்தித்துக் கொண்டோம். முன்னமே நாம் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் தெரிந்து இருப்பினும் அன்றுதான் நாம் ஒருவரை ஒருவர் அறிமுகமாக்கிக் கொள்கின்றோம். அப்படித்தான் அன்று நிலைமை இருந்தது.

அந்தக்காலம்.... அன்றைய சூழல் பல்வேறு நெருக்கடிகளைக் கொண்டிருந்தது. தோழர்கள் வட்டம் பெரிதாக இருப்பினும் எல்லோருடனும் இயல்பாகப் பழகக்கூடிய, உறவு வைக்கக் கூடிய சாதகமான நிலைமைகள் இருக்கவில்லை. எவரையும் நம்ப முடியாது சந்தேகப்பட வேண்டி இருந்த காலகட்டம். எல்லா மட்டங்களிலும் குறிப்பாக நண்பர்களிடம் தோழர்களிடம் ஒருவித அச்சம் உறைந்திருந்தது. இவை ஏற்படுத்திய மன அழுத்தங்கள் மன நெருக்கடிகள் நமக்கான பொதுவெளி நோக்கிய நகர்வுகள் யாவும் தேர்வுக்கும் தெரிவுக்கும் உட்பட்டதாக இருந்த அதேவேளை யாவும் மாற்றத்திற்குட்பட்டதாகவும் அமைந்தது.

அடுத்த நாள் கொட்டாஞ்சேனையில் நாம் இருவரும் சந்திக்கிறோம். தேவாலயப் படியடியில் இருந்து நிறைய நேரம் இருவரும் பேசிக் கொள்கிறோம். பலதைத் தெளிவுபடுத்திக் கொள்கின்றோம். ஒருவர்மீது ஒருவர் கொண்ட நம்பிக்கை, ஈடுபாடு, கருத்தியல் ஊடாட்டம், சமூகம், அரசியல், கலை இலக்கியம், தனிநபர் உறவு, சமூக உறவு என விரிவாக்கம் பெற்று இருந்தது. மேலும் குடும்பம், கல்வி, தொழில் எனவும் மையம் கொண்டிருந்தது.

எனக்குத் தெரிந்த சில உண்மைகளை இங்கு பதிவு செய்ய வேண்டும். என்னுடனும் மற்றும் அக்கால நண்பர்கள் யாவருடனும் கேசவனை இணைத்துப் பார்த்தால் இவன் தனித்து இருப்பான். அந்தளவிற்கு எவரிடமும் இல்லாத தனிப்பண்புகள், அறிவாற்றல், ஆளுமை கொண்டவன்.

ஆம் கேசவன் மும்மொழிப்புலமை உள்ளவன். நிறைய வாசிப்பான். எதையும் விமர்சன நோக்கில் கூர்மையாக அலசி ஆராய்ந்து கருத்துரைக்கும் திறன் கொண்டவன். இதைவிட அரசியற் கோட்பாட்டுத் தெளிவு மிக்கவன். நடைமுறை அரசியலைப் பிரயோக விமர்சனப் பார்வைக்குட்படுத்தும் ஆற்றல் மிக்கவன்.

மாற்றுக் கருத்தால்களில் இயல்பாகப் பங்கு கொள்ளக் கூடியவன். உரிய இடத்தில் உரிய வகையில் தனது கருத்தைத் தயங்காமல் கூறக் கூடியவன். ஆம், எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் நழுவிச் செல்லாமல் பொருத்தமாக கூர்மையாகக் கருத்துக்களை முன் வைக்கும் சிறப்புக் கொண்டவன். இவனது விமரிசனப் பாங்கில் நேர்நிலைப் பண்பே எப்போதும் இருக்கும். எவரையும் பழிவாங்கும் குரோத உணர்வு இருக்காது. கேசவனின் மனித நேயம் எந்தத் தருணத்திலும் இயல்பாகவும் நடத்தைப் பண்பாகவும் மனவெழுச்சியாகவும் அமையும். இவனது இந்தச் செயற்பாடுகள் ஏனையவர்களின் எண்ணங்களிலும் மன உணர்வுகளிலும் தாம் தாழ்ந்து தெரிகின்ற ஒருவித கிலேச உணர்வை உருவாக்கும்.

தனக்குத் தெரிந்த ஒருவருக்கு எவ்வித நெருக்கடியான நிலை ஏற்படினும் எத்தருணத்திலும் எச்சந்தர்ப்பத்திலும் இடைநடுவே விட்டு விலகாமல் உடனிருந்து உதவி செய்யும் பண்பாளன். இன, மத, மொழி வேறுபாடுகளுக்கப்பால் முற்போக்கு இடதுசாரித் தோழர்கள் யாவரையும் அரவணைத்துத் தோழமை பாராட்டும் உயர் பண்பு கொண்டவன்.

ஏழை எளிய சாதாரண தொழிலாளர் தரப்பினர்களுடனும் மனிதப் பண்புகளுடனும் தோழமையுடனும் உறவுகளை வலுப்படுத்தி வளம்படுத்துவதில் கேசவனுக்கு நிகர் கேசவன் தான். இங்கும் கூட இனம், மொழி, மதம் கடந்து இயங்கும் கேசவனின் வாழ்வியலுக்கான விழுமியப் பண்புகள் வெளிப்படுகின்றது.

ஈழத்துத் தமிழ் அச்ச மரபில் தொண்ணூறுகளிற்குப் பின்னர் ஒரு தனி முத்திரை பதித்தவன் கேசவன். அச்சாக்கப் பதிப்பில் புதிய நுட்பங்களைக் கையாண்டு சிறப்பான, தரமான அழகுணர்வுடன் கூடிய புத்தகங்கள் இதழ்கள் எமது தமிழ்ச் சூழலில் வெளிவருவதற்குக் கேசவன் அடித்தளமிட்டவன் என்றால் அது மிகையாகாது.

முற்போக்கு இடதுசாரிக்கட்சி சார்ந்த பலரது வெளியீடுகள், பத்திரிகைகள் யாவற்றையும் செப்பனிட்டு சீர்படுத்தி வெளியீடு செய்வதில் தனது பங்களிப்பை முழுமையாக வழங்கி வந்தவன்; பலாபலன்கள் எதனையும் யாரிடமும் எதிர்பாராது அந்தப் பங்களிப்பை வழங்கியவன் கேசவன்.

இப்படியாக எத்தனையோ நற்பண்புகளின், திறன்களின் மொத்த வடிவமாக விளங்கியவனே கேசவன். இவனுக்கு நாம் கற்றுக் கொடுத்ததை விட, அவனிடம் இருந்து நாம் கற்றுக் கொண்டதே அதிகம்.

இன்று நம்முடன் கேசவன் இல்லை. இதனை நாம் எதிர்பார்க்க வில்லை. எனது பெற்றோரின் அடுத்தடுத்த இழப்புகளின் வலியிலிருந்து இன்னமும் விடுபடாத இந்நிலையில் கேசவனின் இழப்பும் என் இதயத்தைப் பாரமாக அழுத்துகின்றது.

கேசவனைப் புரிந்து கொண்டவன் நான். அதேபோன்று என்னையும் நன்றாகப் புரிந்து கொண்டவன் கேசவன். அவன் இறப்பு வரை நம்மிருவருக்கிடையிலான உறவு, பரஸ்பரப் புரிதல், தோழமை தொடர்ந்திருந்தது. கேசவனைப் புரிந்து கொண்டவன் என்ற வகையில் நமக்குள் மட்டுமேயான புரிதலும் அக்கறையும் தோழமையும் நமக்குள்ளே எப்போதும் இருக்கட்டும் தோழா! நீ சென்று வா! சாத்தியமான தருணங்களில் நல்மனிதர்கள் கூடும் இடங்களில் நின் சால்பு நான் உரைப்பேன், நான் மௌனித்துப்போகும் வரை...

தெ. மதுசூதனன்

கல்விசார் இதழ் ஆசிரியர்
(அகவிழி, கூடம், ஆசிரியம்),
சமூக ஆய்வாளர்

தனியொருவன்....

கேசா அண்ணாவிற்கும் எனக்கும் இடையேயான உறவானது மிகவும் சுவாரசியமானது.

‘முதல் கோணல் முற்றும் கோணல்’ என்ற பழமொழியையே உடைத்த புதுக்கவிதை அது.

ஆம், எமது முதல் சந்திப்பானது முறுகலில்தான் முடிந்தது.

கேசா அண்ணாவுடனான எனது முதல் பரிச்சயம் 1997இல் ஏற்பட்டது. எமது கல்லூரி கலைவிழா மலரின் பதிப்பாளர் அவர். மன்றத்தலைவர் நான்.

ஒரு பதிப்பாளர் என்பதையும் தாண்டி, ஒரு முன்னாள் கல்லூரி மாணவனாக அவர் விழா மலர் அழகுறுவதில் அதிக கவனம் எடுத்துக் கொண்டார். ஆனாலும், மலர் வெளியீட்டில் ஏற்பட்ட தாமதம், எனது பதினமவயது முறுக்கு, நமக்குள் ஒரு பூசலை உருவாக்கி, நான் விலகி நிற்க விடயத்தை கேசா அண்ணாவும் பொறுப்பாசிரியரும் சுமுகமாக முடிக்கும்படி ஆகியது. இவ்வாறு முறுகலில்தான் ஆரம்பித்தது நமக்கிடையேயான முதல் பரிச்சயம்.

அதன் பின் அவரை நான், 1998இல் என நினைக்கிறேன், ஒரு புது மாப்பிள்ளையாக, ஒரு மழைநாளில், குடையும் கையுமாக, இன் பண்ணாத, முழங்கை வரை மடிக்கப்பட்ட பட்டர் கலர் சேர்ட்டும், கறுப்பு டிரவுசரும், பாட்டாவும் அணிந்து, கேசா அண்ணா என்றதும் எம் மனதில் தோன்றும் அதே உருவத்தில், பின்னர் நாம் சரோஜினி அக்கா என அழைக்கும் அவரின் மனைவியுடன், குழந்தை சண்முகத்தின் “எந்தையும் தாயும்” நாடக அரங்கேற்றில், ஜெயசிங்க மண்டபத்தில் சந்தித்தேன். அண்மைய கறல்கள் எதையும் மனதில் வைக்காமல் அவர் என்னிடம் பேசியதும், புது மனைவியுடன் சினிமா போவதே வழமை என ஆகிவிட்ட ஒரு காலத்தில் அவர் காண வந்திருந்த நாடகத்தின் கனதியும், கேசா அண்ணாவை பற்றிய என் மதிப்பீட்டை அன்று உயர்த்தி வைத்தது. அவர் எத்தகைய உயர் குணம் கொண்ட மனிதர் என்பதை என் மனதில் கோடி காட்டியும் நின்றது.

ஆனால், அப்போது எனக்கு தெரியவில்லை, இதே கேசா அண்ணாவை என் உறவினராக, உற்ற நண்பனாக, ஊரில் எனது குடும்பத்தின் பிரதிநிதியாக, ஒரு உடன் பிறவா சகோதரனாக காலம் விரைவில் கட்டமைக்கப்போகிறது என்ற ரகசியத்தை.

இதன் பின் கேசா அண்ணாவை நான் நேரில் சந்தித்தது 2010இல் தான். இடைப்பட்ட காலத்தில் என் சகோதரியின் மைத்துனராக, எமது மானிப்பாய் வீட்டின் நிர்வாகத்தைப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டவராக அவர் எம் அகண்ட-குடும்பத்தில் ஒருவராகி விட்டிருந்தார். ஆனாலும் 2010 இல்தான் அவரை நான் மீண்டும் நேரில் சந்திக்க காலம் கனிந்தது.

2010இல் என் திருமணத்தின் அத்தனை வேலைகளையும் இழுத்துப் போட்டுக்கொண்டு செய்தவர் கேசா அண்ணா. மாப்பிள்ளை பகுதி செய்த அத்தனை வேலையிலும் அவர் பங்களிப்பு இருந்தது. வெறும் ஐந்து நாட்களுக்கு முன்பு கொழும்பை வந்தடைந்த எனக்கு, நான் தங்கும் இடத்தில் இருந்து, பொன்னுருக்கு ஏற்பாடுகள், உணவு, இதர கல்யாண ஏற்பாடுகள் என அனைத்தையும், தேவை உணர முன்பே கச்சிதமாகச் செய்து தந்தவர் கேசா அண்ணா.

அது மட்டுமா? இரண்டு ஹை-ஏஸ் வான், ஒரு ரோசா மினிபஸ் நிறைந்த அளவில் என் மனைவியின் இனசனத்தை நாம் மானிப்பாய் அழைத்துப் போனபோது, அத்தனை பேருக்கும் தேவைப்பட்ட அத்தனை உதவிகளையும் எனது மூத்த சகோதரன் ஸ்தானத்தில் இருந்து, முன்னுக்கு நின்று செய்தவர் கேசா அண்ணா. இன்றை வரை இந்த நினைவுகளை இரை மீட்கும் என் மனைவியின் உறவினர்கள் புகழ்ந்துரைப்பது கேசா அண்ணாவின் விருந்தோம்பலையும் அவரின் கைமணத்த யாழ்ப்பாண முறை ஆட்டு கறிக்குழம்பையும்தான்.

தொடர்ந்து வந்த காலங்களில் யாழ்ப்பாணம் வருவதும், கேசா அண்ணாவுடன் காலம் கழிப்பதும் இலங்கை வருவதற்கு என்னை தூண்டும் காரணங்களில் முதன்மையானதாக மாறிப்போனது. ஒவ்வொரு முறை கிறிஸ்மஸ் விற்பனையிலும் அடுத்த முறை கேசா அண்ணாவுக்கு என அவர் விரும்பி அணியும் தடித்த மெட்டரியல் மேற்சட்டை ஒன்றை வாங்கி சேமிப்பதும் வழக்கமாகிப் போனது.

என்னைப் போலவே கேசா அண்ணாவும் ஒரு சாப்பாட்டு பிரியராக அமைந்தது நம் உறவை மேலும் நெருக்கமாக்கியது. நாவந்துறை

வரை போய் இறால் வாங்கி பொரிப்பதாகட்டும், யாழில் இந்த முறை எந்தக் கடை புதிதாக வந்துள்ளது என அவரிடம் குறிப்புக்கேட்டு ஜீவனையும் கூட்டிக் கொண்டு, மூவரும் போய் ஒரு வெட்டு வெட்டுவதாகட்டும், கேசா அண்ணாவோடு செலவிட்ட பொழுதுகள் எல்லாம் ருசியின், ரசனையின் உச்சங்கள்.

நாவுக்கு மட்டும் அல்ல, மூளைக்கும் தீனி போட்டவர் கேசா அண்ணா.

மானிப்பாய் வீட்டின் போர்ட்டிக்கோவில், அல்லது பின் விறாந்தையில், அல்லது கொழும்பு இரவு பஸ்சில் - என கிடைக்கும் இடங்களில் எல்லாம் கேசா அண்ணாவும் நானும் குந்தி இருந்து கதைக்காத கதைகள் இல்லை, செய்யாத தர்க்கங்கள் இல்லை, விமர்சிக்காத புத்தகங்கள் இல்லை, அலசாத அரசியல் இல்லை.

இந்த காலகட்டத்தில் கேசா அண்ணா, ஒரு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாத சுய-சிந்தனையாளன் என்பதை அனுபவம் மூலம் நான் புரிந்து கொண்டேன். அதனால்தான் இந்த இரங்கலுக்கு தனியொருவன் என பெயருமிட்டேன்.

இலங்கையின் பிரதம மந்திரிகள், ஜனாதிபதிகளை உற்பத்தி செய்யும், நியமங்களை கட்டிக் காக்கும் சமூகக் கட்டுமானத்தின் ஆணியேராம், கொழும்பு ரோயல் கல்லூரியில் கல்வி கற்றவர் கேசா அண்ணா. ஆனால் ஒரு போதும் அவர் கட்டமைக்கப்பட்ட நியமங்களை கண்மூடித்தனமாக, பின்பற்றியவர் அல்ல. மாறாக, நியாயத்தின் பால்பட்டு, நியமங்களை கேள்வி கேட்கும் கலகக்காரனாகவே அவர் வாழ்ந்தார். கண்முன்னே நிகழ்ந்த அநியாயங்களைக் கண்டும் என்னை ஒத்த பலர் ஒதுங்கிய போதும், இனவாதத்தை மட்டும் அல்ல, அதனோடு சேர்த்து சாதிய, வர்க்க அடக்குமுறைகளையும் களைய கண்ட போராளி கேசா அண்ணா.

அரிவி வெட்ட இயந்திரத்தைப் பாவிக்காமல், கூடிய விலைக்கேனும் மனித உழைப்பைப் பாவிக்க வேண்டும் என அவர் சம்பந்த பட்டவர்களுடன் வாதாடிய போது அவருக்குள் எரியும் பொதுவுடமை நெருப்பு என்றும் அணையாது என்பதை நான் கண்டுகொண்டேன்.

எமது ஊரில் பத்து வருடம் வாழ்ந்த அவரை அவர் வயதை ஒத்த அயலார் உட்பட அனைவரும் “அங்கிள்” என அழைக்கும் போது - அவர்களைப் போலவே நானும், கேசா அண்ணாவிடம் மண்டி கிடந்த வாழ்க்கை-ஞானத்தைக் கண்டு கொண்டேன்.

எந்த நிலையிலும் எந்த ஆரவாரத்துக்கும் அஞ்சாமல் அவர் சிலதை செய்து காட்டிய போது, வீரம் உடலிலோ ஆயுதத்திலோ அல்ல, ஒரு மனிதனின் நெஞ்சிலேயே வாழ்கிறது என்பதை கண்டு கொண்டேன்.

ஒவ்வொரு முறையும் அவர் எனக்கு கொடுக்கும் புத்தகம் அவர் ஏலவே வாசித்ததாகவே இருக்கும். இதுவாவது பரவாயில்லை, ஒவ்வொரு முறை நான் அவருக்குக் கொடுக்க விழையும் புத்தகமும் கூட அநேக தருணங்களில் அவர் ஏலவே படித்ததாகத் தான் இருக்கும். அப்படியொரு அசாத்திய வாசிப்பு-இயந்திரம் கேசா அண்ணா.

மொழி, இலக்கியம், வரலாறு, சினிமா, வாழ்வியல், அரசியல், தத்துவம் என எதைப் பற்றியும் கதைக்க கூடிய மிக ஆழமான அறிவுக்குச் சொந்தக்காரர் கேசா அண்ணா. வேறு ஒரு காலத்தில், வேறு ஒரு களத்தில் பிறந்திருந்தால் தத்துவஞானி எனக் கொண்டாடப் பட்டிருக்கக் கூடியவர் கேசா அண்ணா. ஆனால், இதே கேசா அண்ணாவால் சமூக மட்டத்தில் எந்த நிலையில் இருப்பவரோடும் அவர் நிலைக்குப்போய், வித்தக செருக்கோ, மேட்டிமையோ இன்றி, அருகில் இருந்து அவர்தம் நிலையில் உரையாடவும், உண்ணவும், உறங்கவும், அந்தஸ்துக்கு அன்றி வயதுக்கு மரியாதை கொடுத்துப் பழகவும் முடியுமாயிருந்தது.

பல விடயங்களில் சீர்திருத்தவாதியாக இருந்தாலும், பாரம்பரியம் பேணப்பட வேண்டிய இடங்களில் பேணப்படல் வேண்டும் என்பதிலும், எமது பண்பாட்டு முதுசொத்துகள் பண்பு மாறாமல் பாதுகாக்கப்படல் வேண்டும் என்பதிலும் கேசா அண்ணா கொண்டிருந்த பற்றுறுதிக்கு எம் பாரம்பரிய வீட்டை அவர் கட்டிக் காத்த விதமே சாட்சியாக அமைகிறது.

இவ்வாறு இயல்புகளில், பண்பில், கேசா அண்ணா தனியொருவராக மிளிர்ந்தாலும், அவர் தனியே வாழ்ந்தவர் அல்ல. மாறாக எங்கே

போனாலும், அவரைச் சூழ, ஒரு தானாய் சேர்ந்த கூட்டம் இருந்தது. இவ்வாறு தானாய் சேர்ந்த கேசா அண்ணா ரசிகர் மன்றத்தில் நானும் ஒரு உறுப்பினராகி, அவருடன் க(ழி)ளித்த நினைவுகள் என்றும் என் நெஞ்சை விட்டகலா.

காலம் சென்ற எனது தாயாருக்கும் கேசா அண்ணா என்றால் ஒரு தனிப்பிரியம்தான். அம்மா என்னிடம் சொல்லி வைத்த விடயங்கள் என அதிகம் இல்லை, ஆனால், அவர் அடிக்கடி என்னிடம் சொன்ன வற்றில் ஒன்று “கேசுவனை எந்த நிலையிலும் மனம் நோகடிக்காதே” என்பது. அந்தளவுக்கு கேசா அண்ணா என் அம்மாவுக்கும், எமது குடும்பத்துக்கும் அன்புக்குரியவராக இருந்தார்.

“என்னைப் புரிந்து கொண்டோரில் நீங்களும் ஒருவர் தம்பி” என கேசா அண்ணா என்னிடம் அடிக்கடி சொல்வதுண்டு. இத்தகைய ஒரு பன்முகப் பேராளுமையை நான் முழுவதுமாகப் புரிந்து கொண்டேனா என்பது சந்தேகமே.

ஆனால் ஒன்று மட்டும் உண்மை - என்னோடு ஒத்த அலை வரிசையில் சிந்தித்த, செயல்பட்ட, வாழ்வை ரசித்து வாழ்ந்த ஒருவராக, என் நெஞ்சுக்கு நெருக்கமானவராகக் கேசா அண்ணா இருந்தார், இருக்கிறார், இனியும் இருப்பார்.

கோபன். சேதுகாவலர்.

மறுபிறப்பென்று ஒன்று உண்டெனில் நம் உறவு அங்கும் தொடர வேண்டும்!

கேசவன் அண்ணர்! 90களில் வடக்கில் யுத்தம் உச்சம்பெறத் தொடங்கிய காலம். வெளிநாடு, தொழில்வாய்ப்பு, கல்வி என்பவற்றிற்காக அநேகர் தலைநகரில் தலை புதைத்திருந்த காலம். அதற்கு நாமும் விதிவிலக்கு அல்ல. தனித்தனியாக தலைநகர் வந்த நாம் தனித்தனி இடங்களில் சிலகாலம் தங்கினோம். ஊரில் இருந்த அதே உணர்வுகளின் உந்துதலால் ஒன்றாக இருக்க உந்தப்பட்டு வற்றாப்பளை வீதி, கல்கிசையில் வாடகை வீட்டில் தங்கினோம்.

அன்றைய நாட்களில் இளைஞர்கள் ஒன்றாக ஒரு தனிவீட்டில் தங்கியிருப்பது என்பது ஓர் அசட்டுத் துணிச்சல்தான். பாதுகாப்பு வலைவீச்சில் பக்குவமாக அகப்படுவோம். கல்கிசை காவல் நிலையத்தில் பட்டியாக அடைக்கப்படுவோம். பக்கத்து வீதியில்தான் எங்கள் ஊரவரும் ஏற்கனவே உறவில் இருந்தவருமான நடராசா குருபரனின் குடியிருப்பு. காவல் நிலையத்தில் நாங்கள் அடைக்கப்படும் நாட்களில் எங்களை கவனிக்க வருவது குருபரனும் அவரது சகலனான கேசவனுமே.

இவ்வாறாகவே எங்களிற்கும் கேசவன் அண்ணருக்குமான தொடர்பு ஆரம்பித்தது. நாளடைவில் அது நண்பர்களிற்கே உரித்தான சகல பரிமாணங்களுடனும் வளர்ந்தது. நல்ல உணவுப் பிரியர், நகைச்சுவை உணர்வாளர், பரந்துபட்ட அறிவாளி, பழகுவதற்கு இனிமையானவர், குறும்புத்தனங்களிற்கு குறையில்லாதவர். இப்படிப் பலவிடயங்கள் எங்களுக்கு அவர் மீதான ஈர்ப்பை அதிகப்படுத்தியது.

இந்தப் பிணைப்பின் உச்சம் இன்னும் சிலதை எமக்கு உணர்த்தியது. பணத்தைப் பெரிதுபடுத்துவதில்லை. உதவிசெய்வதற்கு நேரம் காலம் பார்ப்பதில்லை. உள்ளத்தில் உணர்வதை உள்ளபடி சொல்லுவார். ஆலோசனை வழங்குவார். இதனால் இவர் ஒரு நண்பன் என்பதை விடவும் நட்போடு பழகும் ஓர் அண்ணனாகவே எம்மால் உணரப்பட்டார். இவரின் இந்த உயரிய பண்புகளால் நல்ல உறவுகளை சம்பாதித்திருந்தார்.

95இல் 'ரெக்னோ பிறிந்' எனும் பெயரில் அச்சுத் தொழிலை ஆரம்பித்திருந்தார். இதற்கு இவரது ஊடகத்துறை சார்ந்த முன் அனுபவம் உதவியாக இருந்தது. அச்சுத் துறையை வெறும் வியாபாரமாக நோக்காது ஓர் இரசனைமிக்க கலையாக நோக்கினார். அதனால் இவரின் ஆக்கங்கள் கனதியானவையாக இருந்தது. இதற்கு இவருக்கு உதவியாக இவரது துணைவியார் சரோஜினியும் பணியாற்றினார்.

இவரின் நேர்த்தியான தொழில்மூலம் பல்கலைக்கழகங்கள், பாடசாலைகள் என்பவற்றின் மாணவர் மன்றங்கள் மற்றும் அரசியற் கட்சிகள் என்பவற்றைத் தனது நிரந்தர வாடிக்கையாளர்களாக்கிக் கொண்டார்.

காலநகர்வில் நாமும் சற்று தூர இடங்களிற்கு நகர்ந்தோம். அண்ணருடனான தொடர்புகள் சற்று மட்டுப்பட்ட அளவிலேயே இருந்தது. சந்திக்கும் வேளைகளிலெல்லாம் அதே சம்பாசனைகள் சந்தோசங்கள் தொடரவே செய்தன. எதிர்பாராத விதமாக அண்ணரின் உடல்நலக் குறைவை அறிந்தோம். அதன் பாரதூரம் பற்றியும் புரிந்துகொண்டோம்.

பழைய தியாகண்ணரின் கலகலப்பைக் காணவேண்டும் என்று ஏங்கினோம். அவரோடு நீண்ட நேரம் கதைக்க வேண்டும், கவலைகள் களையவேண்டும் என்று எதிர்பார்த்தோம். அவரின் உடல்நிலை அதற்கும் ஒத்துழைக்கவில்லை. ஓய்வின்றித் திரிந்தமையாலோ என்னவோ இயற்கை அவருக்கு ஓய்வைக் கொடுத்துவிட்டது.

அண்ணரே! நீங்கள் மறுபிறப்புப் பற்றிய நம்பிக்கை அற்றவர். இருப்பினும் ஒரு நப்பாசை. மறுபிறப்பென்று ஒன்று உண்டெனில் நம் உறவு அங்கும் தொடர வேண்டும். நீங்கள் விட்டுச்சென்ற நல்வழிகள் உங்கள் மனைவி மக்களை மாண்புடன் வாழவைக்கும். அமைதி கொள்ளுங்கள்.

இணுவை நண்பர்கள்.

“தியாகு” என்ற கேசவன்

நம்பமுடியாத...

ஏற்க முடியாத...

தாங்க முடியாத...

இழப்பு...

தியாகுவின் இழப்பு

அனைவருக்கும் கேசவன்...

நான் எப்பொழுதும் அழைப்பது தியாகு என...

சிவாவும் குருவும் என்னை 1993ஆம் ஆண்டு சரிநிகரில் சேர்த்தபின் கிடைத்த புதிய உறவு.

அன்றிலிருந்து இன்றுவரை இருந்த ஆத்மார்த்தமான உறவு....

தனது நல்ல நண்பன் என எப்பொழுதும் என்னுடன் உறவு கொண்டாடியவன்...

ஏதோ ஒன்று எங்களுக்குள் நெருக்கமான உறவை வைத்திருந்தது...

பணம் அவனுக்கு ஒரு பொருட்டல்ல... செலவு செய்வதில் பயம் இல்லை... விருத்தோம்பலுக்குத் தியாகுக்கு நிகர் தியாகுவே... எத்தனை பேர் இருந்தாலும் ஒவ்வொருவரதும் விருப்பம் அறிந்து அதற்கு ஏற்ப வாங்குவான்... அல்லது சமைப்பான்... ஒய்வில்லாத உழைப்பாளி... செயற்பாட்டாளன்...

கடி மன்னன்... அதில் அவனது அம்மாவின் வாரிசு...

சரிநிகர் பத்திரிகையை தபாலுக்கு அனுப்ப இரவுகளில் விடிய விடிய பத்திரிகைகளை சுத்திக் கட்டும் காலங்களும்

பத்திரிகைக்காக பயணம் செய்த நேரங்களும்...

விவாதங்களும்...

93ஆம் ஆண்டு மார்சு 31ஆம் திகதி கொழும்பு கோல் பேஸில் கூடிக் குலாவிய பொழுதுகளும்...

நாம் நாட்டை விட்டு வெளியேறிய கடைசி நாள் அவன் தந்த இரவு உணவை இன்றும் தங்கை நினைவில் வைத்திருக்கின்றார்.

நான் வெளியிட்ட அனைத்து நூல்களையும் வடிவமைத்து அச்சாக்கித் தந்தவன்...

என்றும் மறக்க முடியாத இனிமையான கணங்கள்... எதை எழுத... எதை விட...

அவனுடன் கூட இருக்கும் போது கவலைகள் வராது... இன்பமே பொங்கும்... சிரிப்பே எங்கும் சிதறி விழும்...

உரிமையுடன் பழகுவான்... உரிமையுடன் கேட்பான். உரிமையுடன் சண்டை பிடிப்பான்... கோவிப்பான்...

பத்து வருடங்களின் பின்பு 2012ஆம் ஆண்டு இலங்கை சென்றபோதும்...

20 வருடங்களின் பின்பு யாழ் சென்ற போதும் தியாகுவின் ஆதரவும் அன்பும் இல்லையெனில் அது சாத்தியப்பட்டிருக்காது...

சொந்த உறவுகள் இல்லாதபோது நம்பியிருக்க ஒரு நட்பு இருந்தது....

விமான நிலையத்தில் எனக்காகக் காத்திருந்து என்னை வரவேற்று ஒரு மாத காலம் எல்லா இடங்களுக்கும் அழைத்துச் சென்று மீண்டும் விமானத்தில் ஏற்றும் வரை உடன் இருந்தவன்.

மீண்டும் ஒவ்வொரு முறை சென்றபோதும் அவனைச் சந்திக்காது வந்ததில்லை.

இன்று அல்ல இனிமேல் அவன் இல்லை என நினைக்கும் பொழுதும் விம்மி வருவது அழகை மட்டுமே...

2020இல் அவனது அம்மாவின் மரணத்தின் போதே கடைசியாக நேராக சந்தித்தது.... அதன் பிறகு கதைத்தாலும் சந்திக்க முடியவில்லை. அடுத்த வருடம் செல்லும் பொழுது சந்திக்கலாம் என்று நினைத்திருந்தபோது வந்த செய்தி என்னை கதி கலங்கச் செய்தது...

கடந்த இரண்டு மாதங்களாக என் மனதை வாட்டிய செய்தி தியாகுவின் வருத்தம்... இந்த இரண்டு மாதங்களில் தியாகுவை நினைக்காத நாளில்லை எனலாம்... ஆனாலும், மனதில் ஒரு சிறு

நம்பிக்கை... அடுத்த வருடம் போகும் போது சந்திக்கலாம் என...
ஆனால் நம்பிக்கை பொய்த்துப்போனதே.....

கௌதமுக்கோ மீராவுக்கோ சரோஜினிக்கோ.. தியாகுவின்
அப்பாவுக்கோ சகோதரங்களுக்கோ எப்படி ஆறுதல் சொல்வது...
சொல்வதற்கு வார்த்தைகள் இல்லை.. அழுவதைத் தவிர.... அழுவது
ஒன்றே ஆறுதல்...வேறு என்ன செய்ய....???

மீராபாரதி

எம்முன் நீ - நீயாக வாழ்வாய்!

நிசமான கேசவா வாசமாய் - பூவானாய்!

தாகமாய் எம்முள் நீராய் புகுந்தாய்!

நேசமான வாழ்வில் உள்ளங்கள் பல - உள்வாங்கி நீயாக
வாழ்வாய்!

மோசமான நோயில் நூலாய் - யானாலும் விருந்தில் -
முதல்வரானாய்!

ஆத்மா எம்முள் உடல்தான் விண்ணில்!

எம்முன் நீ - நீயாக வாழ்வாய்!

நடராஜா இளங்குமரன் (ராஜன்)

தியாகராசா எனப்படும் கேசவனின் மரணம் எதிர்பாராத ஒன்று!

தியாகராசா எனப்படும் கேசவனின் மரணம் எதிர்பாராத ஒன்று. ஒருவரின் மரணத்தின் பின்னர் அவரைப் பற்றி எழுதுவதும் பேசுவதும் எங்களுக்கு நாங்களே சொல்லிக் கொள்ளும் ஆறுதலேயன்றி வேறல்ல. அது ஒரு ஆற்றுப்படை. எங்கள் இதயத்தில் உள்ளவர்களுக்கு அவர்கள் மீதான அன்பையும் அவர்களின் நற்குணங்கள் மற்றும் திறன்கள் பற்றிய பாராட்டையும் அவர்கள் வாழும் காலத்திலேயே வெளிப்படுத்தி விடுவது தான் மிகச் சிறந்தது.

சரிநிகரில் நான் இணைந்து கொண்ட போது தியாகராசனுடன் அறிமுகம் ஏற்பட்டது. அரைக் காற்சட்டையும் அரைக்கை சேட்டும் அணிந்தபடி அவர் வரும் தோற்றம் இன்னும் மனதுள் உள்ளது. எதனையும் வெளிப்படையாகப் பேசுவதும் யாருக்கும் கேட்காமலேயே உதவுவதும் கேசவனின் குணங்கள்.

சரிநிகரில் வேலை செய்த ஏனைய நண்பர்களைப் போல் நான் தியாகராசனுடன் அதிக நாட்களைக் கழித்ததில்லை. ஆனால் மூன்று சந்தர்ப்பங்கள் என்னுள் உறைந்து கிடக்கின்றன.

அக்காலத்தில் கொழும்பில் நான் X - கதிர் தொழில்நுட்பவியலாளனாகப் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். விடுமுறைக் காலம் ஒன்றில் மாணவர்கள் நாங்கள் எல்லோரும் சுற்றுலா போனோம். அப்பொழுது என்னிடம் சுற்றுலாவின் போது அணிவதற்குப் பொருத்தமான பாதணிகள் இருக்கவில்லை. அதனைத் தெரிந்து கொண்ட கேசவன் தனது Adidas பாதணிகளைக் கொண்டு வந்து தந்தார்.

ஒரு நாள் தியாகராசனும் சரிநிகர் நண்பர்களும் உணவகத்துக்குப் போன போது அவர்களுடன் நானும் இணைந்து கொண்டேன். உள்ளே போய் இருக்கைகளில் அமர்ந்து கொண்டு என்ன சாப்பிடுவது என்ன அருந்துவது என்று ஆலோசிக்கப்பட்டது. தியாகராசனே அதனைச் செய்தார். நான் முதன் முதலாக கொழும்பு என்னும் பெரும் நகரத்தில் வசிக்க ஆரம்பித்திருந்த காலம் அது. “உங்களுக்கு என்ன வேணும்”

என்று தியாகராசன் கேட்டார். நான் நெளிந்து கொண்டு “எதெண்டாலும் பரவாயில்லை” என்றேன். தியாகராசனோ “எதெண்டாலும் பரவாயில்லையா” என மீண்டும் கேட்டார். நான் தலையாட்டினேன். உணவக வேலையாள் வந்து, என்ன சாப்பிட? மற்றும் அருந்த விரும்பு கிறீர்கள்? எனக் கேட்ட பொழுது, ஒவ்வொருவராகச் சட்டி அவர்களுக்கு தேவையானதைக் கூறி என்னைப் பார்த்து “இவருக்கு ஒரு கிளாஸ் தண்ணீர் கொடுங்கள்” என்றார். எனக்குப் பகீர் என்றிருந்தது. பிறகு சிரித்து கொண்டு உங்களுக்குப் பிடித்ததைத் தெரிவு செய்து அதனைக் கூறப் பழக வேண்டும் எனக் கூறி எனக்குப் பிடித்த உணவையும் பானத்தையும் மீண்டும் ஒரு முறை கேட்டுத் தருவித்தார்.

எனது கவிதைக் தொகுப்பை முதன் முதலில் அச்சிட்டவர் தியாகராசன். ‘இருண்ட காலத்தில் தொடங்கிய என் கனவுகளும் எஞ்சி இருப்பவைகளும்’ என்ற பெயரில் அமைந்த அத்தொகுப்பின் ஒரு தொகுதி அச்சிடப்பட்டிருந்த போதும் நான் புலம்பெயர்ந்து இருந்த காலமாதலாலும் சரியான தொடர்பாடல்களை மேற்கொள்ள முடிந்திருக்க வில்லை என்பதாலும் அத்தொகுப்பு பின்னர் வெளியிடப்படவில்லை.

2019இல் இலங்கை போன போது தியாகராசனைச் சந்திக்க நேரம் குறித்திருந்த போதும் அது கூடவில்லை. இந்த வருடம் இலங்கை போன போது அவர் கடும் சுகவீனமுற்றிருந்தார். அப்போது அவர் என்னைச் சந்திக்கக்கூடிய நிலையில் இருக்கவில்லை.

தியாகராசன் என்றென்றைக்குமான அமைதியில் உறங்குகிறார்.

31-07-2024

தேவ அபிரா

உறுதி, தெளிவு, துணிவு, நேர்மை ஆகியவற்றின் வடிவம் – தியாகு!

தியாகு மறைந்து ஒரு மாதமாகியும் நினைவுகள் வந்து தொந்தரவு செய்வது இன்னமும் நின்றபாடில்லை. தியாகு பற்றி பல நண்பர்களுடனான உரையாடல்களும் தொடர்ந்த வண்ணமே உள்ளன. ஏதோ ஒரு வழியில் தியாகுவின் நினைவுகள் கடந்த நான்கு வாரங்களாக வந்து போய்க்கொண்டிருக்கின்றன. இத்தனைக்கும் கடந்த சில ஆண்டுகளாக நாங்கள் தொடர்பைப் பேணிக்கொண்டதுமில்லை. நம்மோடு நெருக்கமானவர்களும், அறிந்தவர்களும், பழகியவர்களும் நாம் அறிய நம்மை விட்டுப் பிரிவது நேர்ந்துகொண்டேதான் இருக்கின்றன. இயற்கையான இழப்புகளைப் போலவே விபத்துக்களாலும், பிணிகளாலும் நம்மை விட்டு மறைந்து விடுபவர்கள் வரிசை கூடிக்கொண்டே செல்கிறது. ஒரு இழப்பின் துயரத்தில் இருந்து மீள்வதற்கும் அடுத்த இழப்பை எதிர்கொள்வது தாங்கொணா வேதனையாக இருந்தபோதும் அதற்கு பழகுவதற்கு நிர்பந்திக்கப் படுகிறோம். அவ்வாறு நன்மை விட்டு விடைபெறுபவர்களில் சிலர் அதிகமாக நம்மைப் பாதித்து விடுகிறார்கள். இத்தகைய இழப்பின் வேதனைகளின் அளவானது ஆளாளுக்கு மாறுபடவே செய்கின்றது. தியாகுவின் இழப்பின் வேதனை உயர்ந்தே இருக்கிறது.

சென்ற வாரம் நண்பர் குமரனோடு தியாகு பற்றி அதிகம் உரையாடிக்கொண்டிருந்தேன். தியாகு போன்ற ஒரு நேர்மையானனை, உறுதியாகவும் தெளிவாகவும் துணிச்சலாகவும் கருத்தை முன் வைப்பவர்களைக் காண்பது அரிது என்றார் குமரன். தியாகுவின் திறமை, சிறந்த மாணவனாக தெரிவாகி ரோயல் கல்லூரிக்குத் தெரிவாகி, பின்னர் ஒடுக்குமுறைகளுக்கு எதிராக நின்றமை, அதனால் ஏற்பட்ட ஏமாற்றங்கள், மீண்டும் கொழும்புக்கு இடப்பெயர்வு போன்ற தியாகுவின் வாழ்க்கை பின்புலம் பற்றி நாங்கள் இருவரும் உரையாடிக்கொண்டிருந்தோம்.

தியாகுவை இறுதியாக சென்ற ஆண்டு குமரன் இல்லத்தில் வைத்து குமரனோடு தான் அதிர்ச்சித்தரத் தக்கவகையில் சந்தித்தேன். அங்கே நான் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை.

எனது '1915 - கண்டி கலவரம்', 'கோப்பிக் கிருஷிக் கும்மி' ஆகிய நூல்களைக் கொண்டுவதற்கான பணிகளில் குமரனோடு அன்று ஈடுபட்டிருந்தேன். திடீரென வழமையான மிடுக்கான உற்சாக நடையுடன் உள்ளே நுழைந்த தியாகுவைக் கண்ட அதிர்ச்சியில் ஆரத் தழுவிக்கொண்டேன். அந்தத் தழுவலில் எங்கள் நெஞ்சுகள் பல கதைகள் பேசின. எதிர்பாராத அந்த அவசர சந்திப்புக்கிடையே ஏராளமான விடயங்களைப் பகிர்ந்துகொண்டோம்.

நான் இலங்கை வந்து சென்ற இறுதி சந்தர்ப்பங்களில் தியாகுவை நான் சந்திக்காமலேயே போனது குறித்து தியாகுவுக்கு சற்று ஏமாற்றமும் கோபமும் இருக்கலாம் என்று எனக்குள் ஒரு குற்ற உணர்வு இருந்து கொண்டே இருந்தது. அன்று நாங்கள் படங்கள் எடுத்தோம். அந்தத் தொலைபேசி தொலைந்ததில் பலவற்றை இழந்து போனேன். அதில் முக்கியமாக தியாகுவும் நானும் இருக்கும் படத்தை இழந்து போய்விட்டேன் என்பதை அடிக்கடி நினைத்திருக்கிறேன்.

சரிநிகரில் பணியாற்றிய காலத்தில் எனக்கு அதிகம் பிடித்த தோழராக தியாகு (கேசவன்) இருந்தார். அன்றைய குறைந்த ஊதியத்தில் மிகக் கவனமாகவே செலவுகளைச் செய்ய நேரிட்டது. எனவே வெளியில் சென்று ஒரு 3.50 சதத்துக்கு பிளேன்ரீ குடிப்பதாக இருந்தாலும் கூட நான் யோசிப்பேன். சரிநிகர் அலுவலகத்திலிருந்து இரண்டு கிலோ மீட்டர் வேகாத வெய்யிலில் நடந்து சென்று சரஸ்வதி கபேயில் மிகவும் மலிந்த சாப்பாடான மரக்கறி புரியாணி வாங்கி வந்து பகிர்ந்து சாப்பிட்ட காலம் அது. அப்போதெல்லாம் தியாகுவின் தயவால் பல நாட்கள் நல்ல சாப்பாடு சாப்பிட்டிருக்கிறேன். தியாகுவை நினைக்கும் போது முதலில் நினைவுக்கு வருவது அந்த அன்பும், அக்கறையும் தான். 90களின் ஆரம்பத்தில் ஒரு தடவை எனது கொம்பியூட்டர் வகுப்புக்கான கட்டணத்தையும் தியாகு கட்டியதும் நினைவில் இருக்கிறது. வசதியின்மை காரணமாக நான் அவ்வகுப்புகளை கைவிட உத்தேசித்திருந்த தருணம் அது.

கடைக்குச் சென்று பிளேன்ரீயுடன் ஏதாவது சாப்பிட்டால் தியாகுவே கட்டணத்தைக் கொடுத்து விடுவார். சரிநிகர் கட்டும் பாதுகாப்பு நெருக்கடிகளின் மத்தியில் வெளிவந்த காலத்தில் அதன் அச்ச மற்றும் விநியோகத்துக்கும் தியாகு பொறுப்பாக இருந்தார். அவரின் நுட்பமான வழிகளால் தான் அன்று சரிநிகரை மக்கள் மத்தியில் கொண்டு செல்ல முடிந்தது. எப்போதும் ஓய்வின்றி இயந்திரமாகச் சூழ்ந்து கொண்டிருந்தவர் அவர்.

நாங்கள் இருவரும் சோதிலிங்கம் மாஸ்டரின் சிஷ்யர்கள். கொட்டாஞ்சேனை சென் லூசியாஸ் சேர்ச் படியடியில் சோதி வாத்தி உள்ளிட்ட பல டியூசன் மாஸ்டர்களும் நாங்களும் சேர்ந்த ஒரு குடும்பம் இருந்தது. நாளாந்தம் பின்னேரங்களில் எங்கள் அனைவரையும் அங்கே சந்திக்க முடியும். அங்கே அனைத்து விதமான தலைப்புகளிலும் எங்கள் உரையாடல்கள் இருக்கும். கொட்டாஞ்சேனை அம்பாள் கபே பிளேன்ரீ வடையுடன் அங்கிருந்து விடைபெறுவது வழக்கம். தியாகு தூரத்தில் இருந்து அங்கே வந்து சேருவார். திருமணமான பின்னர் அப்படியே படிப்படியாக தியாகுவின் வருகை குறைந்தது.

அதுபோல தியாகுவும் நானும் சீ.செல்வராஜாவும், பாரதியும் (மீரா பாரதி) நவசமசமாஜக் கட்சியின் ஆதரவாளர்களாக இருந்தோம். ஊடகம், மனித உரிமைகள், தொழிற்சங்கப் போராட்டங்களில் நாங்கள் சேர்ந்து ஈடுபட்டிருக்கிறோம்.

94ஆம் ஆண்டு ஓகஸ்ட் பொதுத்தேர்தல் காலங்களில் ஊரடங்குச் சட்டம் அமுலில் இருந்த போது சரிநிகரில் தான் சில நாட்கள் தியாகு உள்ளிட்ட நாங்கள் வாசம் செய்தோம். அந்தளவு பணிகளும் எங்களுக்கு இருந்தன.

சரிநிகரில் பணிபுரிந்த காலத்தில் தியாகுவுடன் தனியாகவும், நண்பர்களுடனும் அரசியல், சமூகம் பற்றி நிறையவே உரையாடி இருக்கிறோம். அந்த உரையாடல்களில் ஒரு போதும் தனது நிலைப் பாடுகளை விட்டுக்கொடுத்ததில்லை. ஒரு நக்கல் சிரிப்புடன் சில நேரங்களில் குதர்க்கமான தர்க்கங்களையும் வைப்பவர் தியாகு. எந்த தலைப்பிலும் குதர்க்கமாக வாதம் செய்யக் கூடிய ஆளுமையானவர். அத்தகைய குதர்க்கங்களின் மூலம் மற்றவர்களை உண்மையைக் கண்டறிய உந்தும் முயற்சியாகவே அதனைப் பார்த்திருக்கிறேன்.

அதுபோல அந்தத் தர்க்கங்கள் நமக்கும் புதிய சிந்தனைகளையும், கேள்விகளையும் எழுப்புவவையாக இருக்கும். எந்த ஒருவரையும் இலகுவாக ஈர்க்கும் ரகம் அவர். எனவே அப்போதே அரைகுறை சிங்களத்துடன் பலரோடும் பல சிங்கள நண்பர்களுக்கும் மிகவும் பிடித்திருந்தது.

பின்னர் தியாகு யாழ்ப்பாணத்தில் செட்டிலாகியிருந்தார். நான் இலங்கை செல்லும் வேளைகளில் அவரை சந்திக்கும் வாய்ப்பு எட்டவில்லை. கொட்டாஞ்சேனை படியடி நண்பர்கள் கலைந்து போயிருந்தார்கள். சிலர் இறந்துவிட்டார்கள். சிலர் இடம்பெயர்ந்து, நாடு பெயர்ந்து விட்டார்கள். எல்லாவற்றையும் விட அந்த படியடியை பொதுப் பாவனைக்கு தடை விதித்துவிட்டது சேர்ச். வேலிபோட்டு, அதற்கு பூட்டும் போட்டுவிட்டார்கள். ஈஸ்டர் குண்டுவெடிப்புக்குப் பின்னர் பொலிஸ் காவல்கூட போடப்பட்டுவிட்டது. சென்ற ஆண்டு பல தடவைகள் அந்த வழியால் கடந்து செல்லும் போதெல்லாம் என் நண்பர்களை என் கண்கள் தேடுவதைத் தவிர்க்க முடியவில்லை. நெஞ்சு நிறைய ஏக்கம் ஏற்பட்டது

இன்று அந்த இழப்பை மிக அதிகமாக உணர்கிறேன். அந்தக் கணீர் என்கிற குரலும், நெஞ்சு நிமிர்த்திய உடல் மொழியும் நினைவை விட்டு இலகுவாக அகலாமல் இருக்கிறது.

தியாகுவின் துணைவி சரோஜினி சரிநிகரில் பணியாற்றியவர். அங்கிருந்தே அவர்கள் காதலர்களாக ஆகி திருமணமானவர்கள்.

சரோஜினி மற்றும் அவர்களின் பிள்ளைகளுக்கு இது சாதாரண இழப்பல்ல. அக்குடும்பத்தின் இழப்பில் நாங்களும் உணர்வுபூர்வமாகக் கரைந்திருக்கிறோம் நண்பர்களே.

இனி நிம்மதியாக ஓய்வெடு நண்பனே!

என்.சரவணன்

இலங்கையில் நவீன தமிழ் பதிப்புத் துறையை அழகுபடுத்தியவர் கேசவன்!

சிலருடன் முதல் சந்திப்பிலேயே நட்பாகி விடுவோம். எனது திருமணம் யுத்த நெருக்கடிகள் மிகுந்த கொழும்பில் இடம்பெற்றது. அப்போது நான் சரிநிகரை லண்டனில் விநியோகித்துக் கொண்டிருந்ததால் திருமண வரவேற்புக்கு 'சரிநிகர்' நண்பர்களையும் அழைத்திருந்தேன். அப்போது தான் கேசவனை முதலில் பார்க்கிறேன். சில தினங்களின் பின்னர் சரிநிகர் நண்பர்களைச் சந்திப்பதற்காக என்னை அழைத்துச் செல்ல கேசவன் வந்திருந்தார். அப்போதுதான் கேசவனோடு விரிவாக உரையாட முடிந்தது. பல விடயங்களில் ஒத்த கருத்துக் கொண்டவர்களாக நாங்கள் இருந்தோம். சிலருடனான முதற் சந்திப்பே வாழ்வு முழுவதும் தொடரும் ஒன்றாக மாறிவிடுவதுண்டு. கேசவனின் நட்பும் அத்தகையதே.

சரிநிகரிலிருந்து விலகிய பின்னர் ரெக்னோ பிரின்ரேர்ஸ் எனும் அச்சுப்பதிப்பு முயற்சியை ஆரம்பித்து, இலங்கையில் நவீன தமிழ் பதிப்புத் துறை அழகானதாக வெளிவர அத்திவாரமிட்டது கேசவனே.

'புதுசு' சஞ்சிகையில் வெளிவந்த அனைத்துக் கவிதைகளையும் 'அமைதி குலைந்த நாள்கள்' எனும் தொகுதியாக கொண்டு வந்தபோது அதனை கேசவனின் 'ரெக்னோ பிரின்ரேர்ஸ்' இலேயே அச்சிட்டோம். அதன் அட்டையை கெட்டி அட்டையாக வெளியிட விரும்பினேன். அதுவரை இலங்கையில் கெட்டி அட்டைகளின் மேல் அச்சிடப்பட்ட கவரை மடித்துவிடும் முறையே வழக்கிலிருந்தது. நான் கெட்டியான அட்டையிலேயே கவரை ஒட்டி அட்டையை வெளியிட விரும்பினேன். அடுத்த நாளே பழைய புத்தகக் கடையொன்றில் அத்தகைய அட்டை கொண்ட ஆங்கிலப் புத்தகமொன்றை வாங்கி வந்து "இந்த அட்டையைத் தானே சொல்கிறீங்கள் சபேசன், செய்யலாம்" என்றார். அதன்படியே அச்சிட்டுத் தந்தார்.

கேசவன் பாடசாலை மாணவனாக இருந்தபோது கராட்டி வகுப்பில் பயின்றதும் அதனூடாக பெற்ற தொடர்புகளும், சமூகத்தின் மீதான அக்கறையும் நினைவில் கொள்ளத்தக்கது. இன்று நிதானித்துப்

பார்க்கும்போது அந்தக் காலத்தின் விழுமியங்களைக் கொண்டதாகவே கேசவனின் வாழ்வு இருந்திருக்கிறது. தந்துணிபோடு முன் கையெடுக்கும் கேசவனின் இயல்பு வாழ்க்கை முழுவதும் தொடர்ந்திருக்கிறது.

நண்பர்களின் மீது அதீத அன்பு பாராட்டிய கேசவனை நாம் இழந்திருக்கிறோம். வாழ்க்கை முழுவதும் புன்சிரிப்போடு இயங்கிய காதல் கணவனை, தந்தையை மனைவியும் பிள்ளைகளும் இழந்திருக்கிறார்கள், அவர்களின் தோளணைத்து ஆறுதல் சொல்கிறேன்.

நாகலிங்கம் சபேசன்

அன்பின் அடையாளம் கேசவன் தியாகராஜா !

மிகவும் ஒரு கடினமான காலத்தில் எங்களது குடும்பத்திற்கு உறுதுணையாக நின்றதை எவ்வாறு மறப்பது? எந்தவித இலாபத்தையும் எதிர்பார்க்காத தூய அன்பின் அடையாளம் கேசவன் தியாகராஜா !

இவரைப் போன்ற தன்னலமற்ற நல்ல நண்பர்களை இந்தக் காலத்தில் காண்பது மிக அரிது !

செ ஸ்ரீ கஜன்

(சி செ)

முன்னாள் குடிவரவு குடியகல்வு அதிகாரி

+94 71 444 9880

போய்வாருங்கள்... எங்கள் கேசா அண்ணா

மாணிப்பாய் மண்ணும் மக்களும் தம்மில்
ஒருவனை இழந்து நிற்கின்றன.
எம்முடன் இணைந்து,
திருத்தணிகையும் இன்று தணியாத
துயரில் தனித்து நிற்கிறது.
எமது ஊரில் எமது அடையாளம்.
எம்மில் ஒருவனாய்,
எமக்கான ஒருவனாய்,
எம் தோள்களில் தாங்க வேண்டிய சுமைகளை
சுகமாக எமக்காய் சுமந்தார்.
நன்றி சொல்ல எம்மிடம்
வார்த்தைகள் இல்லை.
விடை கொடுக்கின்றோம்.
கனத்த இதயங்களோடு,
மீண்டும் சந்திக்கும் வரை
போய்வாருங்கள்...
எங்கள் கேசா அண்ணா.

சேது சகோதரர்கள்

அற்புதமான நண்பன்! பள்ளித் தோழன்!

1970களிலும், 1980களிலும், நோயல் கல்லூரி நாடளாவிய ரீதியில் சிறந்த மாணவர்களைத் தெரிவுசெய்வதற்கான போட்டிப் பரீட்சையை நடத்தி, மாணவர்களை இணைத்துக்கொள்வது வழக்கம். 1979இல் அவ்வாறான நாடளாவியப் போட்டிப்பரீட்சையில் தெரிவுசெய்யப்பட்ட 32 தமிழ்மொழி மூல மாணவர்களில் கேசவன் இரண்டாவதாகத் தெரிவுசெய்யப்பட்டிருந்தான்.

1983ஆம் ஆண்டு இனக்கலவரத்தின் பின் என் பள்ளித் தோழர்கள் இருவர் சமூக உணர்வுடன் தம்மை பொது வாழ்க்கையில் இணைத்துக் கொண்டனர். அவ்விருவரிலும் எனக்கு தனித்த மதிப்பு என்றும் உண்டு. அவ்விருவரில் கேசவன் ஒருவன்.

கேசவன் தனக்கென தனித்துவமான ரசனையைக் கொண்டவன். கூர்மையான மதியினைக் கொண்டவன். சிறந்த படிப்பாளி. எதனையும் மறக்காதவன். அவனுடைய ரசனையை பார்த்து நான் வியந்திருக்கிறேன். அவன் வாசிக்கும் புத்தகங்களில் இருந்து, சிறுகதைகளில் இருந்து, உணவிலிருந்து, இசையிலிருந்து, எல்லாவற்றிலும் மிக நுண்ணிதான அவதானிப்புகளைக் கொண்டிருப்பான்.

உண்ணும் உணவைக்கூட அவன் ரசித்துக் கூறும்போது கேட்க ஆசையாக இருக்கும். நான் ஒரு சைவப்பிரியன். அவன் கடுமையான அசைவப்பிரியன். ஆனால், அவன் கதைக்கும் அசைவச் சமாச்சாரங்களைக் கேட்கும்போது நானும் அசைவனாக மாறிவிடலாம் போலிருக்கும்.

இசையைப் பற்றி பேசுவான். இளையராஜாவைப் பிடிக்கும். இளையராஜாவின் இசைபற்றி ஆழமாகப் பேசுவான். அவரின் முன்னிசை, இடையிசை பற்றியெல்லாம் விலாவாரியாகச் சொல்லிக் கொண்டே போவான். என்னதான் சொன்னாலும் ஏ.ஆர் ரகுமானை விட இளையராஜா சிறந்த இசையமைப்பாளர் எனக் கூறுவான். நுண்ணிதாக ஆராய்ந்து வாதிடுவான். அதற்கான வல்லமையும்,

விவாதத் திறமையும் கொண்டவன். அவனுக்கென்றே பிடிவாதமான விவாதப் போக்கொன்று இருந்தது. எந்த விடயத்திலும் பலவீனமான பக்கத்திற்காக வாதிடும் பண்பைக்கொண்டவன்.

அவனின் விமர்சனப்பார்வை வியப்பானது. ஒரு சிறுகதையை, கட்டுரையை, இலக்கியப் படைப்பை அவன் பார்க்கும் பார்வை தனித்துவமானது.

அவனொரு மிகச்சிறந்த அச்சாளனும் கூட. இலங்கைத் தமிழ்ச் சூழலில் நவீன முன்அச்சுத்துறையின் முன்னோடிகளில் ஒருவன் என்றும் கூறலாம். டெஸ் ரொப் பப்பிளிசிங் (DTP) வந்த போது, அது தொடர்பான பயிற்சியையும், அணுகுமுறையையும், திறமையையும் தானாக வளர்த்துக்கொண்டவன். இதற்கு 90களில் அவன் பதிப்பித்த நூல்கள் சாட்சி.

அவனிடம் இருந்த மொழி தொடர்பான பார்வை அலாதியானது. கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்திலும் மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் இருந்தான். கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் இலக்கியக் குழு செயலாளராக இருந்தவன். அதன்போது வெளியீடுகளையெல்லாம் மிகவும் வித்தியாசமான முறையில் மாற்றி, அவற்றை வெளிக்கொண்டு வருவதற்கான முயற்சிகளைச் செய்தவன். எந்த விடயத்தைக் கையில் எடுத்தாலும் அதுகுறித்து ஒரு தனித்துவமான பார்வை அவனிடம் இருக்கும்.

யாவற்றையும் கடந்து அவன் ஒரு மனிதாபிமானி. யாருக்கு என்ன தேவை ஏற்பட்டாலும், இலகுவாக இல்லை என்று சொல்லக் கூடியதைக்கூட தான் கொடுத்த வாக்குறுதிக்காக கஷ்டப்பட்டுச் செய்துகொடுப்பான்.

என்னவென்று சொல்ல? ஒரு அற்புதமான மனிதன், நண்பன். அவனின் நினைவுகள் என்றென்றும் என் மனதிலும், எல்லோர் மனதிலும் நிலைத்து நிற்கும்.

க.குமரன்

"Tyaga"

The Tamil Liberation struggle in Sri Lanka means bringing an ethnic identity to the Sinhalese society. But, the rights of a nation are the confirmation of the right of self - determination of the right of self - determination of the respective people. " Sarinihar " Tamil language News paper can be introduced as a group of individuals for such a task. After the invitation I received to write a column for that newspaper, I identified a friend there who could associate with "lengatu" (truly friendship). He came to Colombo from Chavakachcheri, Jaffna A handsome young man with a beautiful smile. " Tyaga " , who also has a political consciousness became my great friend. Then we became family friends. In such an environment, at the funeral of my great friend Kesavan, his eternal father said that he was proud of his son for putting his faith in communism. As a communist. To achieve that goal, we have to make the Sri Lankan society a society, that affirmations the right to self - determination. That is our tribute to "tyaga". I promise you, who are still lying on the couch, that I will act freely with your purpose in mind.

Nishantha Alvis

